

Φίλτατοι,

Ἐν Ποσειδέῃ τῇ 30ῇ Μαΐου 1912

Ἄν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ὅποιαν εὐάρεστον ἐκπληξιν ἠθόλῳν, ὅτε ἀπροσδοκίῳ καὶ ἀνεπίστῳ ὄλῳ ἐλάβον πρό τινοσ τὸν ΠΕ' τόμον τῆς «Ποιητικῆς Στοᾶς».

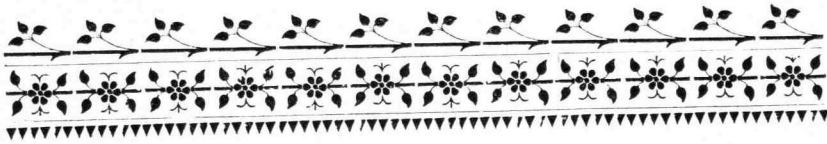
Τόσον εἶχον συνεθίσῃ αὐτὴν κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη, ὥστε νὰ μοὶ ἐμπούλῳπυρᾶν ἀλιθῶς ἐντέπῳσιν ἢ ἐλλειψῆς αὐτῆς. Εἶχεν ὄντως καταστῆ ἀναπόσπαστόν τι ἐν τῷ βίῳ τῶν ἀγαπώντων τὰ ἄρατα πράγματα, τῶν ὁποίων μεγίστη ἢ χωρὰ ἐπὶ τῇ ἐκ νέου ἐμφανίσει αὐτῆς ἐν τῷ Ἑλληνικῷ φιλολογικῷ στερεώματι.

Συνδεόμενος πρὸς αὐτὴν διὰ παλαιᾶς συνεργασίης καὶ ἰδαιῶν ἀναμνήσεων, ἀσμένιας ἐκπληρῶ τὴν φιλικὴν ἔμμεν αἰτίσιν — καίτοι ἀπὸ πολλοῦ ἐπᾶσα, ἄλλων φροντίδων καὶ ἄλλων λόγων ἐνεκα, ἀσχολούμενος περὶ τὰ καθαρῶς φιλολογικὰ καὶ λογοτεχνικὰ — πέμπων ἔμιν διηχημά μου, ὅπερ μόνῃ ἢ ἀγάπῃ μου καὶ ἢ ἐκτίμῳσις πρὸς τὴν ἀγαπητὴν «Ποιητικὴν Στοᾶν» ἀνασῆρει ἐκ τοῦ πενιχροῦ χαρτοφυλακίου ἔργων μου ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀπατίσεως.

Ἐχόμενος τῇ ἀλιθῶς λαμπρῇ Ἐπιτορίδι ἔμῳν νέουσ θριάμβουσ καὶ ἀκραιῶν μακροβιότητα, διατελῶ μετὰ πολλῆς τιμῆς καὶ ἐπολιῆσεως.

Ἐμῆτερος
ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

ΛΑΜΠΡΟΥ ΕΝΥΑΛΗ

ΓΑΜΟΣ ΕΚ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΣ

(1896)

A'

ΡΩΪΑΝ τινὰ Κροιακῆς, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς θείας λειτουργίας, ἢ μεγάλη ὁδὸς τοῦ Πέτρου ἐβρίθην, ὡς ουνήθως, κόσμον ἀνεχομένον καὶ κατοχομένον αὐτὴν ἐν πατωτοῖς ἡματιμοῖς, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἐπλειοψηφῆται τὸ εὐρωπαϊκὸν ἔθνος.

Ἡ οὐροσὴ ὁμῶς τῶν ἀνθρώπων ἦτο μῆζον ἐν τοῖς πεζοδρομίοις, κατὰ μῆκος τῶν ὁποίων ἴσταντο ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ρεατῖα ζωηροῦμενοι, χειροζητιοφοροῦντες, μισθωδάτοι, μὲ ἐστοιμημένους τοὺς μύσταζας, ἐπιθελιτοί. Ἀνεμνον τὰ ἐξέλθωσιν οἱ μὲν ἐκ τοῦ ραῦθ τῆς Παναγίας κροῖα καὶ δεσποινίδες ὁρθόδοξοι, οἱ δ' ἐκ τοῦ τῆς Σάντα Μαρίας καθολικαί. Αἱ κροῖα ἐξήρχοντο ἢ μία κατόσιν τῆς ἄλλης, οἱ δὲ ρεατῖστοι ἀποκαλιπτόμενοι ἐχωρέτιζον μετὰ σεβασμῶν ἢ μετ' ἀναδείας, ἐξαστος κατὰ τὴν ἰδίαν ἀνατροσῆν ἢ κατὰ τὰ βαθμῶν τῶν σχέσεῶν τῶν πρὸς τὰς ἐξεροχόμενας.

Τὸ ἄτοπον τοῦτο τῆς οκτωδαλόωος πολιορκίας τῶν γυναικῶν, ἅμα τῇ ἀπολύσει τῆς Ἐκκλησίας, παρατηρεῖται οὐ μόνον ἐν Πέτρω, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀλεξωδρεία, ὅπου οἱ νέοι παρατάσσονται οὐχὶ πλέον ἐν τῇ ὁδῶ, ἀλλ' ἐν αὐτῶ τῶ προαίλῳ τοῦ ραῦθ εἰς δύο στοίχοις, ἀπὸ στυμῆς εἰς στυμῆν ἐπὶ μᾶλλον οσοφροχόμενος καὶ καθιστώνας οὕτω λίω δυοσχερῆ τὴν θέσιν προπάντων τῶν χορηκῶν καὶ ἐντίμων γυναικῶν.

Ἐκ τοῦ ἀπέναντι τοῦ Γαλατῶ-Σερβαῶν Ἐμπορικῶ Καφενεῖου εἶχεν ἐξέλθῃ ρεατῖα, ὅστις, οὐδαμῶς φανόμενος ὅτι εἶχε τάσσις κατακτητικὰς, ἔσθη πρὸ τῆς θήρας αὐτοῦ, ἀπλοῦς θεατῆς τοῦ παροῦντος πρὸ αὐτοῦ πλήθους, ἐνῶ σχεδὸν ταυτοχρόνως ἔτερος, ἐγγυλῶς, φροεσφρυμένος ἐντὸς ὄφειχότας βαθέος κνανοῦ χροῦματος, φροσῶν πατωτόνων χροῦματος ἰσοικτοῦ, ἑποδήματα μιντερά, τεντωμένος ὡς στήλη τηλεγραφική, μὲ τῶν μύσταζα ἐστοιμημένον καὶ εἰς ὄξῃ λήγοντα, τὴν κόμην ἐκτενομένην καὶ λάμπουσα ἐκ παρυμῶν, χορηκὸς οὐδεμίᾳ θοῖξ αὐτῆς τὰ ἐκφεύρη ἀνπατάκτος, τέλειος γυναικωθήρας, διεκθῶν τοῦ διαβαίνοντος πλήθους, ἐχώρησε, τείνων τὴν χεῖρα, πρὸς τὸν πρὸ τοῦ καφενεῖου ἴσάμενον.

— Τί μοῦ κάμνεις αὐτοῦ, γεροφιλόσοφ; Ἠρώτησεν αὐτὸν διὰ προφορᾶς, ἐν ἣ, μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας αὐτοῦ, ὅπως τὴν μεταβάλῃ, διετηροῦντο καταφανῶς ἔχρη ὀνομειωτισμοῦ.

— Τὴν συνήθη μου ἐπιθεώρησον, ἀπέρτησεν ὁ πρῶτος μειδιῶν. Καμαρόνω τοὺς ἐργολάβους τοῦ Σταυροδρομοῦ, οἱ ὅποιοι οὐδὲ στιγμήν ἀφίρουν τὰς ταλαιπώρους κν-ορίας νάροθδων ὑπεράνω τῶν γῆινων. Ἀκόμῃ εἰς τὰ αὐτιά των ἤχον τὰ ὄρηματα τοῦ Ἐὐαγγελίου, καὶ αὐτοὶ οἱ Σατανάδες τὰς παρᾶσούουν εἰς τὴν Κόλασον!

— Ἐλα δά! Μὴ μᾶς κάμνεις τὸν ἄγιον, κωρο-Γεώργιο! Ὑπέλαβεν ὁ πρῶτος. Θά μοῦ εἶπῃς ὅτι τοῦ κακοῦ καὶ ἔτσι στὸν ἀέρα στέζεις ἐδῶ κάθε Κυριακὴν. Λιά κά-ποιαν θά σου πονῇ, καῖμένε, καὶ ὄνα τὸ δότι...

— Τώρα πάτησες στήν πῆτιτα, Στέφανε! Ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος. Μὲ γροῖζεις ἀρεκτὰ καλὰ, φίλε μου, ὥστε νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι πεντάρα δὲν δίδω ἐγὼ γιὰ τέτοιαις δουλειαῖς. Ὅσο γὰ ὄνα, ἀλλάσσει τὸ πρόγνμα. Σὺ ἔβαλες ἓνα σχέδιο εἰς τὸ κεφάλι σου, τὸ ἐπιδιώξεις μὲ ἐπιμονὴν καὶ ὑπομονὴν, καὶ πρέπει τὸ φροῖριον νὰ ἦραι φροβερὰ ὠχρωμένον, διὰ νὰ μὴ τὸ ἐκπολιορκήσης.

— Νά τα δά! Τώρα θά μοῦ πῆς ὅτι καὶ ἐγὼ ἤλθα κατα ὄδο κνηγῶν κωμ-μίων.

— Δὲν σὲ ἤξενας δι' ὑποκοιτήν, Στέφανε! ἀλλὰ καλὰ κάμνεις! φροσιζεις διὰ τὴν ἐπόληγν τῆς δουλειᾶς σου. Αὐτὸ εἶναι ἱποτικῶν καὶ ἀντάξιον μὲ τὸ σιοιμμένο σου ἱποτικώτατο μονοτάκι.

— Δὲν ἐπίστενα νὰ εἶσαι προικισμένος μὲ τόσην ματιζὴν δύναμιν.

— Ματιζὴν δύναμιν! Χά, χά, χά! Μωρέ, χωρὶ τοῦ φαίνεται σοκαοῦσο δὲν θέλει, ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος γελῶν. Θά ἤμην δὲ ὁ ἡλιθιώτερος τῶν ἀνθρώπων, ἂν, ἐπιθεοῶν τὰ γνώμνα καὶ προατόμνα ἐκάστην Κυριακὴν, δὲν κατόρθωνα νὰ κακα-λύνω τί κατὸ φορμάοι ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς ταίλιμωδόνδες. Ἐλα, ἔλα! Ἐτοιμάσον νὰ βγάλῃς τὸ καπέλλο σου καὶ νὰ λυγίσῃς κομμᾶτι τὴν χοροεδείνα μέση σου.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Γεώργιος ὑπέδειξε διὰ τοῦ βλέμματος νεάνδα ἐξεροζομένην τῆς δίδου Χατζοποῦλον ὑπὸ τὴν συνθοδῶν σοβαρᾶς τιος κν-ορίας.

Ὁ Στέφανος ὠχρῶσεν, ἐταράχθη, ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ νεά ὀλίγον δεῖν παρήοχτετο, σιωπῆσας, ἐξέβαλε τὸν πῖλον, ἐκτελέσας κατὰ γράμμα τὴν συμβουλήν τοῦ φίλου του. Εἶτα δέ:

— Μὴ γίγῃς ἀπ' αὐτοῦ, εἰπὼν ἐν βίᾳ, ἠκολούθησε τὴν νεάν.

— Κατεγάρῃ! Ἐγημθῶσεν ὁ Γεώργιος, ἐνόμυς ὅτι ἠμπορεῖς νὰ μὲ ἀπατήσης. Μετὰ τνα λεπτὰ ὁ Στέφανος ἐπαρήοχτετο ὡσάν βοεγμένη γάτα.

— Τάειδες; Τῷ εἶπεν ὁ Γεώργιος.

— Τί νὰ ἰδῶ; Ὑπέλαβεν ὁ Στέφανος ἐροθιοῶν.

— Τέλος πάντων ἂς τ' ἀγῆσομε. Κύνταξε τὴ δουλειὰ σου καὶ μὴ σὲ μέλη.

Ἐγὼ ὡς φίλος σοῦ εἴχομαι καλὴν ἐπιτηγίαν. Ἀλλὰ τί ἤθελες;

— Νομίζω ὅτι γροῖζεις τὸν χοροδιδάσκαλον Ῥαζῆν;

— Ναι, πηγαίνω κάποτε τὸ βράδι εἰς τὸ σχολεῖόν του καὶ ξεμωνιδάζω τὰ πόδια μου.

— Ἦθελα νὰ μοῦ δώσῃ μαθήματα χοροῦ καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ μὲ σοστήσης, ἂν δὲν σὲ ἐμποδίζῃ τι.

— Μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησον.

— "Ἦθελα μόνον νὰ κάμω τὰ μαθήματα ἰδιαίτερος, διότι δὲν ταιριάζει εἰς τὴν ἡλικίᾳ μου νὰ μεταβίῳ εἰς τὰ τακτικά.

— Καὶ βέβαια ἄνθρωπος μὲ τὰ τριάντα στὴ ὁράῃ εἶναι κομμάτι σὺν ντροπῇ νὰ μανθάνῃ χορὸν. Φαντάσον ὅμως, καϋμένε, νὰ τὰ φέρῃ ὁ διάβολος νὰ σργανηθῆτε εἰς καμμίαν ἐσπερίδα μὲ τὸ κορίτσι καὶ νὰ μὴ μπορῆς νὰ πάρῃς τὰ πόδια σου. "Ἄς προλάβωμεν. Ὁ Ραζῆς πιστεύει ὅτι τώρα θὰ ἦναι εἰς τὸ χοροδιδασκαλεῖόν του, καὶ πᾶμε νὰ τὸν εὔρωμεν μόνον καθὼς τὸ θέλεις.

B'

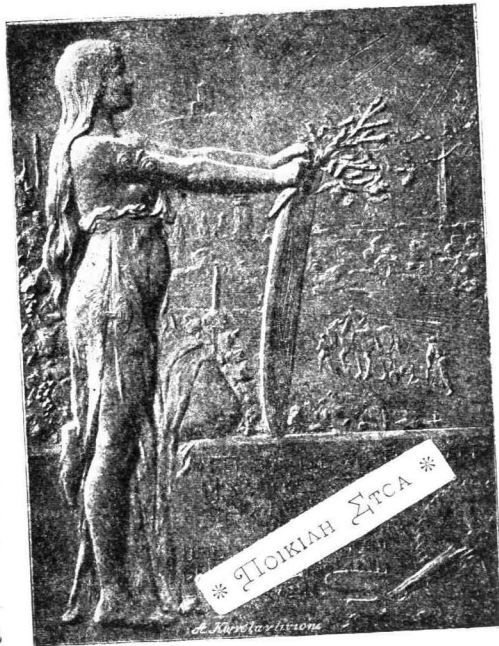
Ὁ Στέφανος Παφούτης εἶναι γνωστὸς ἐν Στανφορδιῳ. Περατώσας τὰς ἱατρικὰς του σπουδὰς ἐν Ἀθήναις, δὲν ἔμεινεν ἐν Ἑλλάδι πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγελματίου του, ἐκ τῶν προτέρων ὧν βέβαιος ὅτι ἐπὶ ματαίῳ θ' ἀνεζήτει πελατεῖαν.

— Ἐσπερημένος οἰκιακῆς ἀνατροφῆς, ἀλλὰ πεπροικισμένος δι' ἰκανῆς τοημοσύνης καὶ ἰκανότητος, ἦλθεν εἰς Κων)πολιν, ὅπου ἀποκατεστάθη, ἀφοῦ πρῶτον ἐπεσκέφη τοὺς ἰδιαίτερον του συμπολίτας, ὧν πολλοὶ ὑπάρχονσιν ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Τουρκικῆς Αὐτοκρατορίας, μετερχόμενοι τὸ ἐμπόριον καὶ ἄλλα βιομηχανικὰ ἔργα, καὶ ἐξήτησε τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, ἣτις ἐχορηγήθη αὐτῷ προθύμως. Πρακτικώτατος ὢν ὡμοιῆς, ἐσκέφη ἄριστα, διότι, ἔχων τὴν ὑποστήριξιν τῶν συμπολιτῶν του ὡς ἐφεδρείαν, ἠδύνατο ἐπιμελῶς ἐργαζόμενος ν' ἀποκτήσῃ καὶ ὄνομα, εὐρίτων οὕτω τὴν πελατεῖαν του.

Βεβαίως ἡ τῶν συμπολιτῶν του ὑποστήριξις δὲν ἦτο ἐπαρκῆς, ἀλλὰ τὴν ἀνεπαρκείαν ταύτην προσεπάθει ν' ἀναπληρώσῃ διὰ σχέσεων μετὰ τῆς ἐκλεκτοτέρας κοινωρίας, φοιτῶν εἰς τὰ καλλίτερα κερφεῖα καὶ γεμιατίων εἰς τὰ ὀνομαστότερα ξενοδοχεῖα τοῦ Πέρον. Εὐνόητον ὅτι καὶ ἐν τούτῳ ἀπύρνα ὄχι ὀλίγας δυσκολίας, ἀλλὰ κατόρθον νὰ φαίνεται σνεπὴς εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, δανειζόμενος πιθανῶς, καίτοι οὐδέποτε ἠγοῦσθη ὅτι ὄφρὶνέ σου.

Τὰς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς ἐλλείψεις κατεγίνετο ν' ἀναπληρώσῃ ἤδη, ἀναλόγως δὲ τῆς ἀξίσεως τῶν εἰσοδημάτων του προσέβαινεν εἰς τὴν τελειοποίησιν αὐτῆς, προσλαβὼν ἐν ἀρχῇ διδάσκαλον τῆς Γαλλικῆς καὶ μετ' αὐτὸν τῆς ὀπλιστικῆς. Εἶδομεν δ' ἐν ἀρχῇ τῆς ἱστορίας ταύτης, παρακαλοῦντα τὸν φίλον του Γεώργιον νὰ σνητήσῃ αὐτὸν καὶ εἰς τὸν διδάσκαλον τοῦ χοροῦ.

Ὁ ἐπαρχιώτης ἦρος μας εἶχεν ἐν τῇ κεφαλῇ του σκέδιον, τὸ

ὁποῖον ἐπεδίωκε μετὰ ζήλου ἅμα καὶ ἐπιφνιάξων.

— Διὰ τὰ εἶπω, ἄντιο φτώχεια! Ἐσκέφθη, μὴ χροιάζεται μία καλὴ νύμφη. Ἐδῶ οὐ θέλω, Στέφανε!

Ἐνεδύνετο κομψότατα καὶ μετὰ σχολαστικῆς, οὕτως εἰπεῖν, ἀκριβείας ὁ βλέπων δὲ αὐτὸν ἐν περιόχῳ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ὑποπιεύσῃ ὅτι ὑπὸ τὸν δαυδὸν ἐκείνον ἐκρούπτετο ὁ ἄξιστος ἐπαρχιώτης.

Ἐχων ἓνα τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἑλληνικῆς Προσεβίας ἀρχαῖον φίλον καὶ συμ-
μαθητὴν, ἐξεμεταλλεύθη τὴν γνωριμίαν του πρὸς σίναρην σχέσεων μετὰ τῶν λοιπῶν,
καὶ δι' αὐτῶν ἐγνωρίσθη μὲ διακεκομμένας οἰκογενείας ἐν Σταυροδρομίῳ. Καὶ ταῦτα
μετὰ τσαυτῆς ἀπλοϊκῆς ἀφελείας καὶ ἐπιτηδειότητος, ὥστε ἕκαστος εὗρισκε τὴν
συμπεριφορὰν του φροσιῶν καὶ οὐδένα ἐπιδιώκουσαν ὀπισθολογισμόν. Τοὺς πάντα
καὶ τὰ πάντα ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν χάριν τοῦ σχεδίου του.

Ἄλλ' ἢ νύμφη ἀπέτρεπε πολὺ ἀκόμη. Πεισθεὶς ὅτι δὲν θὰ τῷ ἦτο εὐκολον νὰ
εὔρῃ τοιαύτην, συνάπτων συνοικίσιον διὰ προηγουμένης μετὰ τῶν γονέων συνεννοή-
σεως, ἐσκέφθη νὰ περιπλέξῃ πολυτάλαντόν τινα εἰς τὰ ἔρωτικά αὐτοῦ δίκτυα, βιάζων
οὕτως ἐν ἀνάγκῃ τοὺς γονεῖς καὶ ἄκοντας νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν πραγματοποιήσῃ
τῶν βλέψεων αὐτοῦ. Εὐτυχῶς πρὸς τὸτο εἶχε σύμμαχον τὴν σοματικὴν αὐτοῦ
κατασκευὴν. Ὑψηλός, εἴσωμος, μὲ κομρὸν ἐστοιμημένον μικρὸν μύστακα, ἠδύνατο
κάλιστα νὰ ἐμπνεύσῃ αἰσθημα.

Τὸν χειμῶνα ἐν τοῖς θεάτροις, ἰστίμενος ὄρθιος ἐν τῷ θεωρείῳ, ὅπερ ἐφορίαζε
μετ' ἄλλων κομμενομένων τοῦ Πέραν, ἢ ἐν τῇ πλατείᾳ, κατὰ τὰ διαλείμματα, περιέ-
φερε τὰ δίσπρα ἀπὸ θεωρείου εἰς θεωρεῖον, προκαλῶν τὰ βλέμματα τῶν δεσποινῶν
καὶ δεσποινίδων ἐπὶ τοῦ ἀνδροπεποῦ αὐτοῦ ἀναστήματος. Τὸ θέρος, κατὰ τὰς
Κυριακάς καὶ ἑορτάς, ἐπιβαίνων τῶν διὰ τὰς Πιργακηποιήσεις ἢ τῶν Βόσπορον
ἀτμοπλοίων, ἔκαμιν ἐκδρομὰς μετὰ φίλων, πάντοτε παρατηρῶν καὶ ἐξετάζων.

Θωρακισθεὶς ὁ ἴδιος δι' ἀπαθείας καὶ προσέχων μὴ καὶ ἀκονσίως του ἐμπλέξῃ
που μὲ κανὲν αἰσθηματιδίων, ὅπερ ἐν ἀποτυχίᾳ θὰ καθίστα αὐτὸν γελοῖον, ἔλεγε καθ'
ἑαυτὸν:

— Ἀνάγκη νύγαπηθῶ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νύγαλήσω.

Συντροφῶν ἐσπέραν τινὰ Σαββάτου ἐν τῷ εἰαυτοῦ τῆς Cité de Péra τοῦ
Χρηστικῆ ἐφέντη Ζωγράφου μετ' ἄλλων νέων, ἐπρότεπεν, ὅπως τὴν ἐπομένην μετα-
βῶσαν εἰς Πιργάκον, ὁρίζοντες ὡς τόπον σινατήσεως τὴν Γέφυραν τοῦ Γαλατᾶ
καὶ ὥρων ἀναχωρήσεως τὴν τοῦ πρώτου ἀτμοπλοίου πρὸς ἀποφρῆν τοῦ καίσιου
τοῦ Ἰουλίου.

Ὅτε κατήλθεν ὁ Στέφανος εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως, εὔρε δύο τῶν φίλων
του προλαβόντας αὐτὸν καὶ ἀγαμέμοντας ἢ μᾶλλον διεχομένους ἐχαριστώσους τὸν καιρὸν
μέχρι τοῦ ἀπόπλου τοῦ ἀτμοπλοίου μετὰ τινος οἰκογενείας, συγκειμένης ἐκ πατρὸς,
μητρὸς καὶ κώρης, συνοδευομένης ἐπὶ τῆς διδασκαλίσεως τῆς.

Ὁ Στέφανος καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς κατακτητικὰς ἐκδρομὰς δὲν ἔτρεπε νὰ σινα-
τήσῃ τὴν οἰκογένειαν ταύτην. Πιλοῦσας ἐχαρτέισε τοὺς δύο φίλους καὶ ἴστατο ἀμψυ-
χωτῶν πως πρὸς τοῦ ἀγνώστου αὐτῷ κείνου, ὅτι ὁ ἕτερος τῶν φίλων ἦλθε πρὸς
ἐπιχορίαν του.

— Φαίνεται ὅτι δὲν γνωρίζεσθε, εἶπε.

Καὶ ἐπ' ἀρνητικῆ κινήσει τῆς κεραιῆς τοῦ τε Στεφάνου καὶ τοῦ ἀγνώστου
αὐτοῦ:

— Ὁ κ. Στέφανος Παρούτης, ἰατρός καὶ ἐκ τῶν καλῶν φίλων μου, ὁ κ. Χατζῆ-Προδρόμος, γνωστός μεγαλέμπορος καὶ μέλος τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Μικτοῦ Συμβουλίου, εἶπε.

Μετὰ τὴν συνήθη δεξιῶσα :

— Ἡ γυναῖκά μου, ἡ κόρη μου, ἡ δασκάλα τῆς κόρης μου, προσέθηκαν ὁ Χατζῆ-Προδρόμος μετὰ τοῦ στόματον ἐκείνου τῶν ἀμπλοῦτων.

Ἐὰν ὅμως συνέβαινε νὰ ἐρωτήσῃ τις αὐτὸν τί ἦτο αὐτῇ ἡ **δαδκάλα τῆς κόρης του** καὶ πῶς εὐρίσκειτο ἐν τῇ οἰκίᾳ του, θὰ ἐνσκαλεύετο νὰ δώσῃ ὀριστικὴν ἀπάντησιν. Εἶχεν ἀνάγκην διδασκαλίας διὰ τὴν θυγατέρα του, ἀλλὰ καὶ χάρον ἐπιδέξεως, καὶ προσέλαβε τὴν πρῶην τυχοῦσαν, ἣν ἀνεξετάστως εἰσήγαγεν εἰς τὸν οἶκόν του.

Ὁ Παρούτης ἀφῆρσε τὸν πῖλον καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὰς γυναῖκας, λέγων μετ' ἐπιτετηδεμένης χάριτος τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἀνάστημα.

— Εἴμαι εὐτυχῆς διὰ τὴν γνωμίαν, εἶπε χαροτίζων ἐκ νέου.

Τὸ ὄνομα τοῦ Χατζῆ-Προδρόμου δὲν ἤκουε τὸ πρῶτον ἥδη. Εἶχεν ἀκοίαν περὶ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ καισθημάτος ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Πόλεως καὶ τῆς οὐχὶ συνήθους αὐτοῦ χορηματικῆς καὶ κτηματικῆς περιορισίας.

Ἐπὶ τῆς μητρὸς, ἣτις οὐδόπως ἐνδιέφερον αὐτῶ, περιωρισθῆ νὰ ὀρίσῃ βλέμμα διαβατικὴν καὶ ἐπιπόλαιον, ἀλλὰ τὴν κόρην ἐμελέτησε καλῶς.

Ἦτο νέα δέκα ὀκτὼ μέγρις εἴκοσιν ἐτῶν. Περιβεβλημένη θεορῆν ἐνδρμασίαν, κομποροεπῆ καὶ ποικαλλομένην διὰ βαορτίμων τοιγάτων, ἔφερε πῖλον γυμῶνον πλατύγρον, κάτωθεν τοῦ ὁποίου βόστρονχοι μέλινες καὶ οἶλοι ἐκάλυπτον τὸ μέτωπον ἐν χαριστάτη ἀταξίᾳ, ποδιδόντες εἰς τὴν μοσχῆν τῆς θείλιτρον παιδικῶν. Εἶχε τὸ χροῶμα τοῦ προσώπου σιτόχρον, ἐκκλίνον εἰς τὸ μελαχροινόν, τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν ὄσφιν κομυρότατα. Ἐὰν δὲ ἡ ὄσις αὐτῆς ἦτο ὀλγώτερον πλατεῖα καὶ τὸ στόμα μικρότερον κατὰ τι, θ' ἀπέδιδέ τις εἰς αὐτὴν τὸν τίτλον τῆς ὠραίας γυναικός, χωρὶς φόβου νὰ κατηρορηθῆ ὡς ἀφιλόκαλος. Πλήρ τὰ ἐλαττώματα ταῦτα ἐξεμυρδένιζον, οὕτως εἰπεῖν, δύο μαῦρον καὶ ζωηρότατοι ὀφθαλμοί, πλέοντες ἐν ὑγρῷ προσοδιδόντι αὐτοῖς πολὺ τὸ προκλητικόν.

Ὁ Στέφανος παρετήρησε πάντα ταῦτα διὰ τοῦ κωθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ οἰόνει ἐν ἀδιαφορίᾳ. Ἐκλείσεν ἐπὶ δευτερόλεπτον τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὡς ἐν ὀρείῳ παρήλασαν ἐνώπιόν του αἱ λίραι τοῦ Χατζῆ-Προδρόμου καὶ τὰ ἐν Πέτρῳ πολυώροφα αὐτοῦ μέγαλα.

— Μήπως εἶναι αὐτῇ ἡ ἐπιζητομένη φιλοδοξία μου καὶ μήπως εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς φιλάνθρωπον ταύτης κόρης θὰ εἶδω τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὀρείου μου; . .
Ἐσκέψθῃ ἀναήφω.

Γ'

Ὁ Στέφανος Παρούτης ἔκαμεν ἀμέσως τὸ σχέδιόν του. Φαινόμενος ὅτι ὀμιλεῖ τὴν κόρην, ἐσκέψθῃ νὰ συνδεθῆ στενότερον πρὸς τὴν διδάσκαλον. Ἦτο Γαλλίς, ἣς τὴν ἡλικίαν δὲν ἠδέναιτο τις νὰ ὀρίσῃ ἐκ πρώτης ὄψεως, κρηματομένην μεταξὺ τοῦ τοιακοστοῦ καὶ τεσσαρακοστοῦ τῆς ἡλικίας. Τόσον ἡ μοσχῆ τῆς ἦτο ἀόριστος. Ὅταν δὲ τις ἔχῃ πρόσωπον, ἐξ οὗ δὲν δένεται ὁ ἀπέναντι νὰ εἰκόσῃ ἀμέσως τὴν ἡλικίαν του, βεβαίως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθῆ εἰςμορφος· ἀλλ' ὁ Στέφανος, εἰς δὲν

ἠδύνατο νὰ δοίσῃ τὴν ἡλικίαν τῆς, ἔκρινεν οὐχ ἦτον ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ὅτι ἡ γερουτοκόρη ἐφάνετο ἐρωτότροπος ἐκ τοῦ συνόλου αὐτῆς.

Μετὰ πάροδον λεπτῶν τιῶν προσῆλθον καὶ οἱ ἀναμενόμενοι ἑταῖροι, πάντες δὲ ἐπεβιβάσθησαν εἰς τὸ μετ' ὀλίγων ἀποπλευσάν ἀτμόπλοιον τῆς **Μαχουοῦέ**.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὥραιότατος. Αἴθρα πρωϊνὴ δροσερὰ διεσκόρπιζε τὰς εὐωδίας τῆς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, τὸ ὁποῖον ἦτο πλήρες ἐπιβατῶν, μεταβασιάντων εἰς τὰς χαριέσσας νήσους τῆς Προποντίδος.

Ὅμιλοι διάφοροι συνεκροτοῦντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ, συνδιαλεγόμενοι, ἐνῶ τὸ ἀτμόπλοιον ἔβαινε βραδύ, παρακάμπτον τὴν ἄκρον τοῦ Σεραΐ Μπουνοῦ.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Χατζῆ-Προδροῦμον περιεπάτει κατὰ τὴν πρῶτην τοῦ πλοίου, συνοδοιμομένη ὑπὸ τοῦ Παφούτη καὶ τῶν φίλων του, βασιάντων ὅτε μὲν ἐν παραλλήλῳ, ὅτε δὲ προχωροῦντων ἢ ὑποχωροῦντων. Ὁ Στέφανος δὲν ἐξεκόλλη ἀπὸ τὴν διδάσκαλον. Συνάρας μετ' αὐτῆς διάλογον κατώρθωσε νὰ τὴν παρῶσθῃ εἰς τι ἄκρον τῆς πρῶτης, ὅπου μετὰ γενικά τινα περὶ τῆς λαμπρότητος τοῦ καιροῦ, τῆς ἠρέμου θαλάσσης, τοῦ

εὐαεστοῦ τοῦ ταξιδίου, ἐπέτυχεν νὰ καταλήξῃ εἰς τ' ἀτομικά, πληροφοροθηθεὶς οὕτως, ὅπως χρόνον διέμενεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν τῇ οἰκογενείᾳ Χατζῆ-Προδροῦμον, ἐντεῦθεν δέ, χωρὶς ν' ἀποδείξῃ ἀδιακοσίαν, ἀλλ' ὁμορρεῖ μᾶλλον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ αὐτῆς, ἔμαθε καὶ σχετικὰ τινα περὶ τῆς οἰκογενείας, ἐξακοιβύσας αὐτὰ ἐκ τῶν κεκαλυμμένων φρεσῶν τῆς παιδαγωγοῦ. Ἐν συμπέρασματι ὅτι τὸ ζῆλος Χατζῆ-Προδροῦμον ἦτο πλουσιώτατον, ὥς καὶ ἄλλως πάντα τὰ φαινόμενα ἐ-

δείκνουν, ἀλλ' ἔσπερεῖτο παντελῶς ἀνατροφῆς· βίβανσαι εἰς τὸ ἔπακρον, χονδράνθρωποι, σωστοὶ ὀριπλοῦτοι. Τοῦναντίον ἡ κόρη ἦτο ἄγγελος ἀγαθότητος καὶ καλῆς καρδίας.

Πρὸ πολλοῦ θὰ κατέλειπε τὴν οἰκογένειαν αὐτὴν, ἥτις, προκειμένον περὶ ἐπιδείξεως, δύναιται νὰ δαπανῆσῃ χρήματα, ἀλλ' οὐδόπως φροντίζει νὰ ἱκανοποιῆσῃ τὴν μερμηόσασαν περὶ τῆς μορφώσεως τῆς κόρης των, τὴν δευτέραν ταύτην πνευματικὴν μητέρα, ἐὰν δὲν συγκροτῆται αὐτὴν ἡ νέα μὲ τὴν κλωσόνην της, μὲ τὰ δῶρά της ἐνίοτε κρύφα τῶν γονέων, καὶ μὲ τὰς ὑποσχέσεις της περὶ παροχῆς ἐν τῷ μέλλοντι γενναίων τοιούτων.

Ὁ Παφούτης ἐνόησεν ὅτι ἡ λεγομένη παιδαγωγὸς ἦτο ἀπλὴ κερδοσκοπὸς καὶ φιλάργυρος, ἐσημείωσε δὲ καὶ τοῦτο εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς ἐπιχειρήσεώς του. Ὑπεκρίθη τὰ γλῶκκα μάτια εἰς τὴν Γαλλίδα μορφώτριαν ἠθῶν, ἥτις ἔμεινε κατενθουσιασμένη μὲ αὐτόν.

Τὸ ἀτιμόπλοισον, προσεγγίσαν εἰς τὴν Πρώτην, τὴν Ἀντιγόνην καὶ τὴν Χάλκην, ἀπεβίβασε τὸ πλεῖστον τῶν ἐπιβατῶν εἰς τὴν Προδόχην. Ἡ οἰκογένεια Χατζῆ-Προδόχου ἀπεβιβάσθη μετὰ τοῦ ὁμίλου τῶν νεανίων, οἵτινες κατὰ σειρᾶν ἀπεχαιοετίεον αὐτὴν, ἐτοιμαζόμενοι νὰ διεκτινθῶσιν εἰς τὸ καφφενεῖον τῆς προκυμαίας, πρὸ τοῦ ὁποῖου ἐλαιάνιζεν ἡ μουσική· ἀλλ' ὁ Χατζῆ-Προδόχος, εὐρισκόμενος εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς αὐτοῦ στιγμῆς, ἔχων δὲ σχέσεις πρὸς τὰς πλείστας τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν:

— Πάτε, γυρίζετε, ὅσον θέλετε, ἀλλὰ μὴ ληρομοῖητε ὅτι οὗς περιμένο τὸ γεῦμα εἰς τοῦ Τζάκομο, εἶπεν.

Οἱ νέοι ἠνχαρίστησαν, ὁ δὲ Παφούτης ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του σκιρτήσασαν.

— Αὐτὴ βέβαια εἶναι, ἐσκέφθη καὶ πάιν, καὶ ἡ καλὴ μου τέχνη τὰ φέρει ὅλα κατ' ἐνζήν.

Τὸ παρὰ τὴν προκυμαίαν καφφενεῖον καὶ ἡ πρὸ αὐτοῦ πλατεῖα ἦσαν κατελιημμένα ὑπὸ πλήθους, ἐιθόντος ἐκ Πέρας, Χαϊκηδόνος καὶ ἀλλαχόθεν τῆς Μεγαλονπόλεως. Ἄλλοι ἐκάθηοντο καὶ ἄλλοι περιεπάτουν, ἐνῶ μουσική, καλῶς κατηριτωμένη, διέγεε τοὺς εὐθύμους αὐτῆς φθόγγους, τέρονσα καὶ καθηδύνοσα τοῖς περιπατητάς.

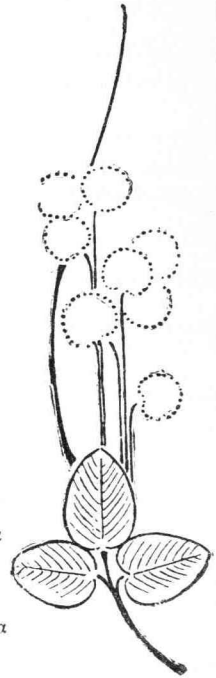
Ἄφρα δροσερὰ καὶ βαλοσαμώδης περιέλουσε τὴν χορείασαν νῆσον τῆς Προποντίδος· καθιστώσων αὐτὴν ἀληθῆ ἀναρνήζην ἐν μέσῳ τοῦ θέρους καὶ τῶν καυστικῶν ἡμακῶν ἀκτίνων. Ὁ ὄμιλος τῶν φίλων ἐχώρησεν ἐντὸς τοῦ πλήθους, ἀπολαύων τῆς ζωηρᾶς σκηνογραφίας, μόνον δὲ ὁ Στέφανος, καίπερ προσπαθῶν νὰ μὴ φάνηται περισπώμενος ὑπὸ τῆς ἐπιμόνον ἰδέας του, δὲν συμματεῖχεν ἐπαρκῶς τῆς γενικῆς θυμηδίας, ἐπειγόμενος νὰ ἔλθῃ ἡ στιγμή τοῦ γέματος.

Ἐπὶ τέλους ὅσον καὶ ἂν ἐβάρησεν αὐτῷ αἱ ὄροι μακροὶ καὶ ἀτελείητοι, ἡ ἀναμενομένη στιγμή ἐπῆλθεν, ἀλλ' εἶχε τὴν φρόνησιν νὰ μὴ φανῇ σπεύδων, ἀφήσας εἰς ἄλλον νὰ ὑπομνήσῃ ὅτι ἐπέστη ὁ καιρὸς τῆς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Τζάκομο μεταβάσεως.

Ὅτε συνῆλθον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, οἱ νεανία εὖρον τὴν οἰκογένειαν Χατζῆ-Προδόχου ἐτοίμην πρὸς ὑποδοχὴν των.

— Ἐμπρός, κίρσοι στὸ τραπέζι! Ἐβάρησεν ὁ Χατζῆ-Προδόχος ἅμα ἰδὼν αὐτοὺς. Εἰς ὅλην μὲν τὴν ζωὴν ἐκινήρησεν τὴν τάξιν, καὶ δι' αὐτό, μὴ φάνηται, ἔγενε ἀνθρώπος. Ἠλθετε ἀκριβῶς τὴν τακτικὴν ὥραν, καθ' ἣν γευματίζει ἡ οἰκογένεια Χατζῆ-Προδόχου.

Ἡ τοποθέτησις τῶν συνδαιτημῶν ἐγένετο ἐν τῷ συμφέροντι τοῦ Παφούτη, ὅστις ἐκάθησεν ἔχων παρ' ἐαυτῷ τὴν δεσποινίδα. Καθ' ὅλον τὸ γεῦμα ἐδείχθη πρὸς

αὐτὴν περιποιητικώτατος μεθ' ἀβρότητας πολλῆς. Ἐνίοτε βλέμματα ἀτενέστερα καὶ πως ἐκφραστικὰ ὑπενέφρανον τὰ ἐν τῷ νῶ καὶ τῇ καρδίᾳ τοῦ ὁμομιώτου ἱατροῦ συμβαινόντα, ἣ δὲ νεῦνις, ἣτις δὲν ἐστερεῖτο ροημοσίτης οὐδ' ἦτο ἄπειρος, ἤρξατο περὶθρομένη οὕτω ἢ κατάκτησις τοῦ νέου γνωρίμιον ἐξηγοῦντο ἐξ αὐτῆς καὶ μόνῃς.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἄπαυτες κατήλθον εἰς τὸ παρὰ τὴν προκιμαίαν καφφενεῖον, ὅπου ἐξηκολούθει παίζονσα ἡ μουσική. Ἐπειδὴ τὸ προῶτον μετὰ μεσημβρίαν ἀτμόπλοιον ἠτοιμάζετο ν' ἀποπλεύσῃ διὰ τὴν γέφυραν τοῦ Γαλατᾶ, προτάσει ἐνὸς τῶν νέων, διεπεραιώθησαν εἰς Χάλκην, ὁπόθεν, παραμείναντες ὥρας τινάς, ἐπεβιβάσθησαν ἐπὶ τοῦ προτελευταίου, ὅπως ἐπαρέλθωσιν ἕκαστος οἴκαδε.

Ὁ Παφούτης, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς μετὰ τῆς οἰκογενείας Χατζῆ-Προδρόμου διαμονῆς, ὁσάκις εὔρισκε περιστάσιν κατάλληλων, ἀπηύθυνε τὸν λόγον τῇ παιδαγωγῇ μετὰ πολλῆς εὐπροσηγορίας καὶ τινος ἐρωτοτροπίας. Κατὰ δὲ τὴν ἐκ τοῦ ἀτμόπλοίου ἔξοδον, ἣ σήγησις ἀποβίβασιν πολλῶν ὁμοῦ παρόσθεν αὐτοῖς εὐκαιρίαν νὰ καθυστερήσωσι καὶ ἀνταλλάξωσι λέξεις τινάς.

— Ἐπίλζω νὰ σὰς βλέπω, εἶπεν αὐτῇ ὁ Παφούτης, σήγγων μετὰ περιπαθείας τὴν χεῖρά της.

— Καὶ διατὶ ὄχι; Ἀπεκρίθη αὐτῇ ἀνεματωδῶς μειδιῶσα καὶ μετὰ τινος εἰρωνείας. Καταλαμβάνω ὅτι εἶσθε μαζί μου ἐρωτευμένους χειροπόδαρα, καὶ δὲν εἶμαι τόσον οὐκίχρά, ὥστε νὰ σὰς κάμω νὰ ὑποφέρετε.

Ἐπενέειπε δὲ πρὸς αὐτὴν μετὰ τινος ἀνιδιαιτίας:

— Ποῦ κατοικεῖτε; Ἠρώτησεν.

— Εἰς τὸν ὁδὸν Λεοβίς ἔπ' ἀριθμὸν 6.

— Πότε εἶσθε εἰς τὸ σπῆτι σας;

— Τὴν προῶταν μέχρι τῶν ἐννέα . .

— Ἀφήσατε τὴν προῶταν, διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξέλθω.

— Τότε μετὰ μεσημβρίας ἀπὸ τὰς δύο ἕως εἰς τὰς τέσσαρας.

— Καθ' ἑκάστην;

— Καθ' ἑκάστην.

— Τότε περιμείνατέ με αὐτὰς τὰς ἡμέρας.

— Πόσον μὲ καθυστερεῖτε εὐτυχῆ! Ἐγνώρισεν ὁ Παφούτης εἰς τὸ οὖς τῆς παιδαγωγῆς.

— Ἀπὸ τώρα; Ἐπέλαβεν αὐτῇ. Προσοχῆ, διότι θὰ ἐπισύρωμεν τὴν περιέργειαν τοῦ κόσμου.

Ὁ Παφούτης ἔσπευσεν εἰς συνάντησιν τῆς συντροφίας, ἀφοῦ δὲ ἀνέβησαν πάντες ἐπὶ τῆς γαλίας, οἱ νέοι ἀπεχαιρέτισαν τὴν οἰκογένειαν Χατζῆ-Προδρόμου ἐπιβᾶσαν ἀμάξης, οἱ τοὶ δὲ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ Τοῦνελ.

Δ'

Παρήλθον ἡμέραι τινές ἀπὸ τῆς εἰς Προίχμητον ἐκδρομῆς. Ὁ Παφούτης καθ' ἑκάστην τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας ἀνέμνε τὴν παιδαγωγόν, ἣ ὅποια ἄμως δὲν εἶχεν ἔτι φωνή. Ἡμέραν τινά, ἀναμείνων κατὰ τὸ σήγηθες, εἶδε τὸ ὄρολόγιόν του, τὸ ὅποσον ἐδείκνυε δευτέραν καὶ τέταρτον.

— Ἐχομεν ἀκόμη καιρὸν ἐγνώρισεν. Ἡ ἐξαίρετος παιδαγωγὸς νομίζω ὅτι περιεπλάκη, χωρὶς νὰ πολυθέλω εἰς τὰ δίκτυά μου. Μὲ ἀγαπᾷ ἢ τοῦλάχιστον μὲ εὔρει

εὐχάριστον σύντροφον, μεθ' οὗ νὰ διέρχεται τὰς ὥρας τῆς ἐρωτικοποδοῦ. Ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται τόση τόλμη νὰ δεχθῆν ἢ ἔλθῃ μόνῃ εἰς τὸ δωμάτιον νέου ἀνδρός. Ἄλλ' ἄς μὴ βιάζομαι· δὲν ἤλθεν ἀκόμη, ἐνδεχόμενον δὲ καὶ νὰ μὴ ἔλθῃ διόλου...

Δὲν εἶχε τελειώσῃ τὸν μονόλογόν του καὶ ἤκουσε κρότον ἐλαφρὸν ἐπὶ τῆς θύρας, ἣν ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ.

— Τέλος πάντων ἤλθετε! Ἀνέκραξεν ἰδὼν αὐτήν. Μὲ πόσῃ ἀγωνίᾳ σὰς ἐπερίμενα!

Καὶ λαμβάνων αὐτήν ἀπὸ τῶν δύο χειρῶν, τὴν παρέσθραεν εἰς τὸ ἀνάκλιτρον, κλείσας προηγουμένως τὴν θύραν.

— Μὲ συγχωρεῖς νὰ βγάλω τὸ καπέλλο καὶ τὸ βέλο μου, εἶπεν ἡ διδάσκαλος ἐγειρομένη καὶ ἀφαιροῦσα αὐτὰ μετ' ἐλευθερίας καὶ οἰκειότητος.

— Μωρὲ, πρῶγμα ποῦ σου εἶναι, διελογίσθη ὁ Παρούτης, φέρεται οὖν σὸ σπιτί της! Τόσον τὸ καλλίτερον.

Ἄμφότεροι ἐκάθησαν ἐν τῷ ἀνακλίτρον.

— Σὰς ἐγγυμωνῶ, διότι δὲν μὲ λημονήσατε, δεοποιῖς Λουίζα, εἶπεν ὁ Παρούτης, τοῦτο δὲ ἀποδεικνύει ὅτι ἐκτιμᾶτε τὰ πρὸς ἡμᾶς αἰσθήματά μου.

— Καὶ βέβαια· ἄλλως θὰ μὲ ἐβλέπατε ἐδῶ;

— Πόσον εἶσθε καλή! Ἀνέκραξε μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὁ Στέφανος, λαμβάνων τὰς χεῖρας αὐτῆς, ἃς ἡ Λουίζα ἀφήκεν ἄνευ ἀντιστάσεως. Καὶ πόσον σὰς ἀγαπῶ!

— Ἐγὼ νομίζετε ὀλιγότερον; Αὐτὴ ἡ παρουσία μου εἰς δωμάτιον νέου ἀνδρός, ἢ τοσοῦτον ἐκθέτοσά με, δὲν εἶναι ἄρα γε τρανῶν δεῖγμα τῆς πρὸς ἡμᾶς φιλίας μου;

— Φιλίας, λέγετε, Λουίζα μου! Ἀνέκραξεν ὁ Στέφανος, ἔρωτος, εἰπέτε, ἔρωτος, θερμοῦ, ζωηροῦ, φλέγοντος!

Καὶ ταῦτα λέγων ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας, ἔτοιμος νὰ περιβάλῃ αὐτήν.

Ἡ Λουίζα διετέλεσε ηνυχρὰ καὶ ἀδιάφορος.

— Λοιπὸν, Λουίζα μου; Ἐμυθῆρισεν ἡδέως ὁ Παρούτης.

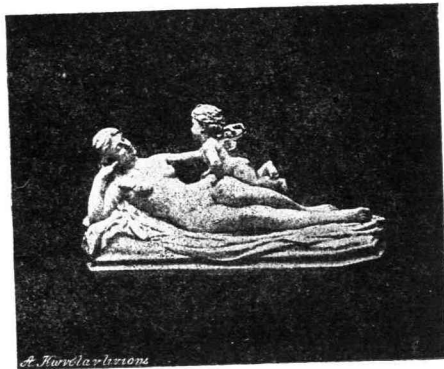
— Κύριε Στέφανε Παρούτη, ἔπελαβεν ἡ διδάσκαλος σοβαρὰ καὶ ἀπαθῆς. Ἄς ἀφήσωμεν τάσσεϊα. Ὅραϊα ὑποκρίνεσθε τὸν ἐρῶντα, καὶ σὰς συγχάριον, ἀλλὰ φιλιάξατε τὴν ὑπόκρισιν διὰ καταλληλοτέραν περίστασιν, ἣτις δὲν θὰ βραδίῃ, ὑποδέτω.

— Λουίζα, δὲν μὲ λυπεῖσαι οὕτω λαλοῦσα, ἐμυθῆρισεν ὁ Στέφανος θορυβηθεὶς.

— Καθόλου μάλιστα, φίλε μου, σὰς διαβεβαιῶ δὲ ὅτι θ' ἀναχωρήσω ἐντεῦθεν, καταλείπουσα χαρὰν ἀντὶ λύπης.

Ὁ Στέφανος παρετήρησε αὐτὴν ἀναμένων τὸ τέλος τῆς οἰκίσεώς της.

— Κύριε Στέφανε, ἐξηκολούθησεν ἡ παιδαγωγός, ἀγαπῶ νὰ παίζω μὲ χαρτιὰ ἀνοικτὰ. Τοὺς ἔρωτάς σας καὶ τὰς ἀφροσύσεις σας ἐκτιμῶ ὅσον ἀξίζουσιν· εἶναι δηλαδὴ ψευδεῖς. Μὴ σινοφρονοῦσθε, παρακαλῶ. Νομίζω ὅτι ἔχω τὸ γνῶθι σαντόν, ἐπὶ τοσοῦτον τοῦλάχιστον, ὥστε νὰ ἤμαι εἰς θεῶν νὰ ἐνοήσω ὅτι οὔτε ἡ μορφὴ μου, οὔτε ἡ ἡλικία μου ἀγομῶζουσιν εἰς ἀνδρα ὡς ἡμᾶς. Σὺζήγός· σας λοιπὸν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γείνω. Ἐρωμένη σας; Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον. Δὲν θὰ με κα-

Α. Πανδραγίου

τηροήσητε ὡς φίλωντοί, ἐὰν σᾶς εἶπω ὅτι ὁ Θεὸς μὲ ἐχάρισεν ἀρκετὸν νοῦν καὶ εὐφροσύνην. Καὶ ἀφοῦ ἀπεφάσισα νὰ ῥημιῶ εὐλιχρῶς, νὰ σας εἶπω τί ἠθέλητε νὰ ἐπιδιώξητε, ὑποκρονομένοι τὸν ἀγαπῶντά με; Νὰ κατορθώσητε ἀπὸ σπόντα, καθὼς λέγουν οἱ παίζοντες μπιλλιάροδο, ὅτι δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ κατορθωθῇ ἀπ' εὐθείας, νὰ βάλετε δηλαδὴ στὸ χέρι τὴν δεσποινίδα Χατζῆ-Προδρομόν, τὴν μαθήτριά μου... Μὴ ταράττεσθε, παρακαλῶ, καὶ ἀκούσατε. Πόσον ὅμως εἶσθε ἀκόμη ἄπειρος! Τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον ἐθέσατε εἰς ἐνέργειαν, ἦτο τὸ μᾶλλον, κατ' ἐμέ, ἀκατάλληλον. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐπίστεον εἰς τὰς περὶ ἔρωτος καὶ ἀγάπης διαβεβαιώσεις σας, σὰς ἠγάπων δὲ καὶ ἐγὼ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἔρωτος καὶ τῆς αὐτῆς ἀγάπης. Παραδέχεσθε ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν διὰ τοῦ μέσου τούτου νὰ ἐπιτύχητε τὸν σκοπὸν σας; Δὲν θὰ ἀντέπρακτον τότε ἐγὼ, δὲν θὰ ἐζηλοτύπων;

Ὁ Παφούτης ἀκονοῖος κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν. Ἡ λογικὴ τῆς διδασκαλίας ἦτο ἀκαταμάχητος.

— Καταλαμβάνετε λοιπὸν ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν παιδαριώδη, ἐξηκολούθησεν ἡ Λουίζα. Ἡ σωτηρία καὶ ἡ ἐπιτυχία ἔγκειται ἐδῶ, εἶπε, θέτουσα τὸν δάκτυλον εἰς τὸν κροτάφον. Ἐγὼ θὰ σας νυμφεύσω μετὰ τὴν μαθήτριά μου... Ἔλα, γέλασε λοιπὸν ὄλιγον μετὰ τὴν ἐνχάριστον εἰδήσιν!

Ὁ Παφούτης εἰώπα, ἀναλογιζόμενος ὅτι ποὶ δέκα μόλις λεπτῶν παρεφρόνει διὰ τὴν Λουίζαν.

— Θέλετε νὰ νυμφευθῆτε τὴν δεσποινίδα μαθήτριά μου; Ἡρώτησεν ἐκ νέου ἡ Λουίζα. Ἐλάτε, μὴ ἐντροπέσθε νὰ τὸ ὁμολογήσετε. Ἐγὼ δὲν ἐνθυμούμαι πλέον ὅσα μοῦ εἶπετε, ἅμα τῇ ἐνταῦθα ἀφίξει μου. Λοιπὸν θέετε;

—...Ναί, ἐνθυμῶσεν ὁ Στέφανος.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! Ναί, κύριε Στέφανε, ἀλλ' ἐγὼ, ἡ ὁποία δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ ἔρωτος καὶ αἰσθηματολογίας, ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ ἄλλο τι, ἐννοεῖτε βέβαια... .

— Ἀπό;... Ἡρώτησεν ὁ Παφούτης.

— Χρήματα! Ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα. Ῥίπτω εἰς τὰς ἀγκύλας σας τὴν μαθήτριά μου καὶ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ γέρο-Χατζῆ, ἀλλ' ἐπ' ἀμοιβῇ, ἐννοεῖται δ' ἀμοιβῇ κάπως παρτίμ.

— Δὲν ὑπόσχει ἀμοιβολία.

— Ἡ Κλεοπάτρα εἶναι μοναχοκόρη, γνωρίζετε δὲ τὴν περιουσίαν τοῦ πατρὸς τῆς, ἂν οὐχὶ τὴν χρηματικὴν, ἣτις δὲν φαίνεται, ἀλλὰ τὴν χρηματικὴν, ἐκ τῆς ὁποίας δύναται τις νὰ κερῆν καὶ περὶ τῆς χρηματικῆς. Γνωρίζετε τὰς ἐν τῷ Πέρον μεγαλοπραεῖς οἰκίας του, ἀληθῆ μέγαρα, ἐξ ὧν ἡ μία μόνον ὑπολογίζεται εἰς δεκάδας χιλιάδων λιγῶν. Αἶ, λοιπὸν; Τί νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ λάβῃ ἐκεῖνη, ἣτις θὰ σας δωρήσῃ κόρον εἰμωρῶν, σφριγῶσαν, λαχταριστὴν καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ περιουσίαν ἡγεμονικὴν; Ὅρισάτε ὑμεῖς τὴν ἀμοιβήν. Θέλω κερῶν ν' ἀσφαλίσω τὸ μέλλον μου' νὰ ἐπαρῆθω εἰς τὴν Γαλίαν, νὰ εἶσω πιθανῶς κανένα μεσόκοπον, τὸν ὁποῖον νὰ ὑπανδρευθῶ, ἐκκληροῦσα καὶ ἐγὼ τὸν ἐν τῇ γῇ προσορισμὸν μου ὡς γυναικός, ταῦτα δὲ πάντα οὐχὶ βεβαίως ἐν πλοίῳ καὶ ποινητελείᾳ, ἀλλὰ μετὰ σχετικὴν εὐπορίαν καὶ οἰκοκροσύνην. Δὲν εἶναι τὰ σχέδιά μου λιμυρά;

Ἐπὶ καταφατικῶ κινήματι τῆς κεφαλῆς τοῦ Στεφάνου.

— Λοιπὸν τὸ ποσὸν τῆς ἀμοιβῆς, προσέθηκεν ἡ Λουίζα.

— Δύο χιλιάδες λιγῶν ἀρκοῦν; Ἡρώτησε μετὰ δισταγμοῦ ὁ Στέφανος.

— Καὶ πεντακόσων, προσέθηκεν ἡ παιδαγωγός.

— Καὶ πεντακόσιοι, ἐπέλεπεν ὁ Παφούτης.

— Ἐν μικρὸν ἔγγραφον δὲν θὰ ἦτο περιτόν, νομίζω, ἐξηκολούθησεν ἡ Λουίζα.

— Περὶ ὅλων προβλέπετε, εἶπεν ὁ Παφούτης μειδιῶν. Κάμνομεν οἰονεὶ ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν, ὥστε ἄς γείνη καὶ τὸ ἔγγραφον.

Καὶ πλησιάσας εἰς τὸ γραφεῖόν του ἔγραψε, μεθ' ὃ ἔδωκε τὸ γραφὸν τῇ Λουίζᾳ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι παρεῖχεν ὄπλον τῇ παιδαγωγῷ ἐναντίον του. Ἄλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν εἶχε λόγους ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς εἰλικρινείας της, ἐχούσης ὡσαύτως προφανῆς συμφέρον.

— Ἐχει, καλῶς, εἶπεν αὐτῇ, ἀναγνώσα αὐτό, καὶ τὸ ἔθηκεν εἰς τὸ θηλάκιόν της.

— Καὶ τώρα, ἔχετε ὑγίαν, ἐξηκολούθησε, φροοῦσα τὸν πῖλόν της. Ἐγὼ θὰ σὰς ὀδηγήσω τί πρέπει νὰ κάμετε.

— Ὅταν ἤλθατε, ὑπέλαβεν ὁ Στέφανος, ἠθέλησα νὰ σὰς ἀσπασθῶ ὡς ἐραστής, καὶ δὲν τὸ ἐπιτρέψατε. Τώρα θέλω νὰ ὀφθῶ εἰς τὸν τράχηλόν σας ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν πρὸς τὴν εὐφύιαν καὶ τὴν ἀγχίνουάν σας. Τὸ ἐπιτρέπετε;

— Ὅχι, ὄχι, φροοῖμα. Ἐπιτρέπω μόνον αὐτό, εἶπε, τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς ἀσπασμόν.

— Ἄς εἶναι καὶ τόσον, ὑπέλαβεν ὁ Στέφανος ἀσπασόμενος τὴν χεῖρά της.

— Καλὴν ἐντάμωσον!

— Καλὴν, ἀλλὰ καὶ ταχεῖαν, Λουίζα.

— Μὴ σὰς μέλη, καὶ θὰ μένεται εὐχαριστημένος, εἰποῦσα ἡ διδάσκαλος ἐξῆλθε τοῦ δωματίου μειδιῶσα.

— Φοβερά καὶ τρομερά Φραντσέζα! Εἶπεν ὁ Παφούτης φροῶν τὸν πῖλόν του καὶ ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐξέλθῃ.

Ε'

Ἡ Λουίζα, ὡς ἐγγνώσθη ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ἦτο γυνὴ πρακτικωτάτη. Ἐκέκτητο ἱκανὴν εὐφύιαν, ὥστε νὰ καταπνίξῃ τὴν γυναικεῖαν αὐτῆς φιλιαντίαν, ἐννοήσασα καὶ ἀποκρούσασα τοὺς πρὸς αὐτὴν ἀκκισμοὺς τοῦ Στεφάνου· τούτου δὲ κατορθωθέντος, ἔβη εὐθὺς πρὸς τὸν σκοπὸν.

Ἐνόησεν ὅτι αἱ τρυφερότητες μετὰ τοῦ Παφούτη ἦσαν καιρὸς χαμένος, καὶ ὅτι μόνον εἰς τὰς κωμωπῆς ἡμέρας ὑπῆρχεν ἡ οὐσία.

Εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ Κλεοπάτρα δὲν προσεῖδε μὲ κακὸν ὄμμα τὸν ἰατρόν, ἀλλὰ δὲν ἐγίνωσκεν ἔτι σαφῶς τὰ περὶ αὐτοῦ φρονήματα τῆς νεάνιδος. Μετὰ τὴν συνομιλίαν ὅμως τοῦ συμβολαίου πρὸς τὸν Παφούτην ἀπεφάσισε νὰ ἐργασθῇ δι' ὅλης αὐτῆς τῆς νοημοσύνης ὑπὲρ τῆς ἐπιτηχίας τοῦ σχεδίου.

Ἄμα μεταβᾶσα εἰς τὴν οἰκίαν, ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ προβῇ εἰς τὸ ἔργον. Μετὰ τὸ γεῦμα ἔμεινε μόνη μετὰ τῆς μαθητοῦσας της.

— Δὲν ἠξέουεις δά, Κλεοπάτρα, εἶπεν αὐτῇ ἐν ἀφελείᾳ καὶ οἰονεὶ τυχαίως, ποῖον σιγήτησα σήμερον!

— Ποῖον; Ἠρώτησεν ἡ νεάνις.

— Δὲν τὸν μαντεύεις; Εἶπεν ἡ Λουίζα βλέπονσα ἀτενῶς τὴν κόρην.

— Πῶς νὰ μαντεύσω, ὑπέλαβεν ἡ κόρη μετὰ περιτοργείας ἀξαναομένης ἔχουσα τόσους φίλους!

— Τὸ γνωρίζω αὐτό, ἐξηκολούθησεν ἡ πονηρὰ Γαλλίς, ἀλλὰ δὲν ἔχετε κανένα φίλον μετὰ τῶν τόσων φίλων;

— 'Εγὼ τοὐλάχιστον δὲν γνωρίζω κανένα τοιοῦτον.

— Μπα! Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα τὸ ἐναντίον. Τί γὰρ γένη; 'Ηπλατήθην! "Ἄς μὴ γάμωμεν πλέον λόγον περὶ τούτου. Ὁ ταλαίπωρος! Προσέθηγεν μετ' ὀλίγον ἢ διδάσκαλος, ὡσεὶ ὠμίλει καθ' ἑαυτήν.

— 'Ηξεύσεις, φίλη μου, ὅτι μοῦ κινεῖς τὴν περιέργειαν; Μήπως ἔχω τὸ ἀτύχημα γὰρ βασανίζω κανένα, χωρὶς γὰρ τὸ ἠξεύρω;

— Βασανίζεις, λέγει! καὶ βέβαια ἂν δὲ ἀληθῶς ἠπλατήθην ὡς πρὸς τὰ αἰσθητήματα τῆς μαθητοῦσάς μου, τὴν ὁποῖαν ἐν τούτοις καλῶς γνωρίζω, ἀλλοίμονον εἰς τὸν δεστυχῆ νέον!

— Δοιπὸν τὰ πράγματα εἶναι πολὺ σοβαρά;

— Σοβαρότατα!

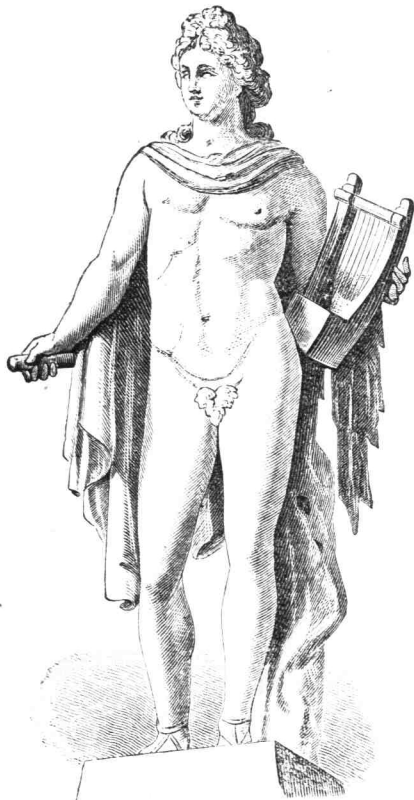
— Γιὰ πέ μου, σὲ παρακαλῶ, ποῖον σιγήτησος τέλος πάντων;

— Τίς ἢ ἀνάγκη; Ἀλλὰ γὰρ τὸν περιπαύξῃς κατόπιν;

— Ἐν τιμῇ, ὄχι. Δὲν θὰ μοῦ τὸν εἴπῃς; Ἡρότησεν ἐκ νέου ἢ νεῖνις.

— Ὅχι, πρὸς τι γὰρ τὸν ἐκθέσῃς;

— Μὰ σοῦ εἶπέ τι περὶ ἐμοῦ, σὲ παρακαλῶ, σέ, ποῦ τόσον μὲ ἀγαπᾷς, ἐξηκολού-

☉ ΑΠΟΛΛΩΝ ☉

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

☉ ΑΘΗΝΑ ☉

(Τὰ ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τῆς Συναίας 'Ακαδημίας ἀγάλματα— Τελευταῖα ἔργα τοῦ Α. Δρόσι, διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ὁποῦ ἢ 'Ελληνικῆ Τέχνη ἀπώστηθη τοῦ ἐπιζήλοτέρου αὐτῆς ἐγκαλλωπίσματος)

θησεν ἡ Κλεοπάτρα, ἐγκαλιζομένη τὴν Γαλλίδα.

— Κάτι πολὺ τρέχεις! Ἀκόμη δὲν τὸν εἶδαμε καὶ Γιάννη τὸν βαπτίσαμε. Σὰν τι νὰ μοῦ πῆ;

— Νά... Ἐξέρω κ' ἐγώ; Προσέθηκεν ἡ κόρη μειδιῶσα.

— Δὲν μου εἶπε τίποτε ἄλλ' ἐγὼ ἐνόησα. Ἀφοῦ ὅμως μαζί σου ἐφάνην τόσον ζῶον, οὐδόπως παρῶξενον νὰ ἠπατήθην καὶ ὡς πρὸς αὐτόν. Πιθανὸν νὰ μοῦ ἐφάνη ὅτι...

— Ὅτι;...

— Ὅτι σὲ συμπαθεῖ κομμάτι πῶς;

— Μὰ ἐπὶ τέλους δὲν θὰ τὸν ὀνομάσῃς;

— Νὰ τὴν ὀνομάσω! Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι τὸν ὀνόμασεν ἡδη ἡ καρδιά σου. Ἐλα μὴ χροῦπτεσαι, θὰ μὲ φέρῃς εἰς θέσιν νὰ τρελλαθῶ, εἰς ἀπέτευχον εἰς τὰς ὑπονοίας μου. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν, αἱ, Κλεοπάτρα μου;

— Αἱ, πολὺ καλὰ! Μήπως εἶναι ὁ Στέφανος;

Πῶς! Δὲν τὸν λέγεις οὐδὲ Κύριον; Εἶναι καὶ αὐτὸ μία ἀποδειξοῦλα τῶν προαισθη-
σεῶν μου. Αἰσιπὸν τὸν ἀγαπῆς, αἱ;

— Ὅχι δὰ πάλιν, μὴ βιάζεσαι τόσον. Δὲν τὸν ἀγαπῶ, ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ θὰ τὸν ἀγαπήσῃς... Εἶσαι εἰς τὸν δρόμον, πῶς;

— Σὰν καὶ τοιοῦτον νὰ συμβαίῃ, ἀγαπητὴ μου διδάσκαλε.

— Ἐκεῖνος ὅμως σὲ λατρεῖ, τὸ ἠξέουεις;

— Τὸ ὑποθέτω ὀλίγον. Ἀλλὰ ποῦ τὸν εἶδες, ποῦ τὸν ὀμίλησες;

— Εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Καλέ, τί λέγεις! Ἀνεφρόνησεν ἡ νεῆς ἐκπλαγεῖσα.

— Διὰ τὴν ἀγάπην τῆς καλῆς μου μαθητοῦρας, διὰ τὴν εὐτιχίαν τῆς καὶ καὶ τοι-
μηρότερον ἡδυνάμην νὰ κάμω. Μὲ παρεκάλεσε καὶ ἐπῆγα, βεβαία οὔσα περὶ τῆς
αἰτίας τῆς προσκλήσεως. Ἄν τὸν ἐβλεπες, Κλεοπάτρα μου! Πῶς μὲ ὀμίλει περὶ
σοῦ, μὲ ποῖον ἐνθουσιασμόν, μὲ ποῖαν ἀγάπην καὶ λατρείαν, μὲ ποῖον ἔρωτα! Ἄ!
Εἶσαι βεβαίως ἡ εὐτυχεστάτη τῶν γυναικῶν.

— ἠξέουεις ὅτι μὲ τὴν ἐνθουσιώδη εὐγλωττίαν σου ἤρχισες νὰ κωῆς τὸ ἐνδια-
φέρον μου; Ὅτι καὶ τὸ ὅποῖον, —δὲν δύναμαι νὰ τὸ ὀρίσω ἀκόμη, — ἐκνοφορεῖται ἐντός
μου... τὸ ὅποῖον μὲ κατελάμβανεν ἀόριστον καὶ ὄνειρῶδες, ἤρχισες νὰ μεταβάλῃς εἰς
αἰσθημα ἰσχυρὸν καὶ συνταράσσον με; Βεβαίως δὲν δύναμαι νὰ ἰσχυρισθῶ ὅτι μέχρι
τοῦδε ἡ καρδιά μου διέμεινεν ὄλως ἀτάραχος καὶ ἀπηλλομένη αἰσθηματιδίων πρὸς
τινας ἐκ τῶν συνηζούτων εἰς τὴν οἰκίαν μας ὁραίων νέων, ἀλλ' ὅτι τὴν στιγμὴν ταύ-
την οἱ λόγοι σου μὲ κάμωσαν νὰ αἰσθάνωμαι δὲν εἶναι πλέον αἰσθηματιδίων, εἶναι τι
μέγα, ἰσχυρὸν, ἀκαταδάμαστον!

Καὶ ἡ Κλεοπάτρα ταῦτα λέγονσα, ἐφοικία ὅλη, ἀπαξ μάλιστα ἠσθάνθη διατρέχον
τὸ σῶμα αὐτῆς ὄγος, προσόμοιον τῷ ἐπιφέροντι καταφανῆ ἀνατορχίασιν καὶ τρέμον
ἐλαφρὸν τῶν χευῖνων.

— Κλεοπάτρα μου ἀγαπητή, προσεῖπεν ἡ διδάσκαλος, δὲν εἶναι οἱ λόγοι μου,
οὔτινες μετέβαλον τὴν ἀσυστίαν καὶ τὸ ὄνειρον εἰς αἰσθημα ἰσχυρὸν καὶ συνταράσσον
σε. Τὸ αἰσθημα ὑπέβηκεν εἰς τὴν καρδίαν σου, ὑπέβηκεν, ὅπως τὸ πῦρ, τὸ
ἐπισχρόμενον ὑπὸ ἐλαφροῦς αἴρας ἄνεμον. Οἱ λόγοι μου ἀπλοῦστατα ὑπέβησαν ἢ αἴρα,
ἡ ὅποια σινεδαῖωσε τὴν ἐστίαν τῆς πυροκαυῖς...

— ὦ καλή μου, ἀγαθή μου διδάσκαλε! Πόσον θὰ σοῦ ἦμαι εὐγνώμων! Πιστεύεις ὅτι θὰ ἦμαι εὐτυχής; ...

— Βεβαίως τὸ πιστεύω· ἄλλως δὲν θὰ ἦμην τόσον μοῦρᾶ, ὥστε νὰ ἐνισχύσω αἰσθημα, δυνάμενον νὰ σὲ βιάσῃ, ἔστω καὶ ὀλίγον. Τί λέγεις; Θὰ κατέβαλλον πᾶσαν προσπάθειαν νὰ τὸ καταπνίξω εἰς τὴν ἀρχὴν του... Εἶμαι εὐγνώμων ἐγὼ, ἄλλως τε δέ, τόσον σὲ ἀγαπῶ!...

— Πόσον εἶσαι καλή, καὶ πόσον σὲ ἀγαπῶ καὶ ἐγώ! Ἄφοῦ συνετέλεσες εἰς τὴν μόρφωσίν μου, ἀφοῦ μὲ ἔκαμες νεάνιδα τοῦ κόσμου, τώρα συντελεῖς καὶ εἰς τὴν εὐτυχίαν μου· διότι εἶμαι βεβαία ὅτι εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὡραίου καὶ ὁμαλέου αὐτοῦ νέου θὰ εἶρω πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ ἡ γυνή...

— Τῷ ὄντι, Κλεοπάτρα μου, ἐπέλαβεν ἡ Γαλλίς.

Καὶ περιβαλοῦσα αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκάλας της μετὰ θέουρας ἀπιστεύτον καὶ διεγερτικῆς τῶν αισθησέων, ἐκόλλησε τὰ χεῖλη αὐτῆς ἐπὶ τῶν τῆς νεάνιδος μετὰ παρατεταμένου ἀσπασμοῦ.

Ἡ Κλεοπάτρα, ἀλλοφρονοῦσα, ἐπνευστία, ἡ δὲ ποικηρὰ διδάσκαλος, ἐξακολοιθοῦσα νὰ κρατῇ αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκάλας της, ἔφερε τὰ χεῖλη εἰς τὸ οὖς τῆς κόρης, καὶ ἐλαφρῶς ψιθυρίζουσα:

— Φαντάσου, τῇ εἶπε, τὴν ἔξοχον στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀντ' ἐμοῦ θὰ ἔχῃς ἐκεῖνον οὕτω πλησίον σου.

Ὁ ψιθυρὸς οὗτος ἐπήνεγκε τὸ ἀποτέλεμά του ἀπὸ τοῦ ὧτός της νέας διέδραμεν ὀλόκληρον αὐτῆς τὸ σῶμα, ὅπερ συνετάραξεν αἰσθημα, ἄγνωστον μέχρι τοῦδε εἰς αὐτὴν, ἦτις, λαμβάνουσα τὴν Γαλλίδα παιδαγωγὸν ἐκ τῶν δύο βραχιόνων καὶ βλέπουσα αὐτὴν ἀτενῶς δι' ὀφθαλμῶν ἀποπνεόντων ὄλας αὐτῆς τὰς ἀκολάστους ἐπιθυμίας.

— Ἄ! Πότε θὰ ἔλθῃ ἡ στιγμὴ ἐκείνη, καλή μου διδασκάλοισα! Εἶπε στενάζουσα.

— Τώρα πλέον θεωρεῖ τον ἰδικόν σου, Κλεοπάτρα μου· δὲν θὰ παρτίθον πολλαὶ ἡμέραι, καὶ θὰ τὸν ἴδῃς σιρόμενον εἰς τοὺς πόδας σου. Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, μὴ πολλοὺς ἐνθουσιασμοὺς, μὴ παρακαίρους ἀφοσιώσεις. Ἐχε πάντοτε ὑπ' ὄφην ὅτι πρέπει νὰ τὸν ξετρελλάνης πρῶτον. Δὲν εἶσαι μικρὰ πλέον.

— Πότε θὰ τὸν ἴδω;

— Ἄφησε αὐτὸ εἰς ἐμέ, ἐπειδὴ πρέπει νὰ λάβωμεν καὶ τὰναγκαῖα προφυλακτικὰ μέτρα. Νὰ ἦσαι βεβαία ὅτι θὰ ἀπαντήσωμεν πολλὰς δυσκολίας ἀπὸ τὸν πατέρα σου. Τὸν ἠξείρω ἐγὼ κατὰ τὸν πατέρα σου.

ΣΤ'

Ἡ Γαλλίς παιδαγωγός, χωρὶς νὰ εἶπῃ τι εἰς τὴν Κλεοπά-

τρων, ἐξῆλθε τὴν ἐπιούσαν μετὰ μεσημβρίαν τῆς οἰκίας καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν τοῦ ἱατροῦ. Ἐύρεν αὐτὸν ἀναμένοντα. Ἐκ τῆς μορφῆς τῆς Λουίζης ἐνόησεν ὅτι ἦτο ἄγγελος καλῶν εἰδήσεων.

— Δοιπόν; Ἡρώτησεν, ὁρμῶν καὶ λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τῶν δύο χειρῶν.

— Νίκη καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν! Ἀπήτησεν αὐτή. Ἡ κόρη εἶναι ἰδική σου καὶ δύνασαι νὰ τὴν θεωρῆς ἀπὸ τοῦδε ὡς τοιαύτην. Ἀλλὰ, προσοχή! μὴ ἀνοήσιος, αἰτινες ἐνδεχόμενον νὰ καταστρέψωσιν ὅ,τι ἐκδομήσα. Τώρα, τὸν πατέρα, ὅστις δὲν θὰ ἦναι τόσον εὐάλωτος, γνώριξέ το καλῶς. Αὐτός, χωρὶς νὰ σὲ κακοφωῇ, ἔχει μεγάλα σχέδια διὰ τὴν κόρην του. Βασίζόμενος εἰς τὸ χροῖμά του, τὴν προσορίζει διὰ κανένα Γραμματέα Προσβείας, ἐὰν μὴ διὰ Λούκα ἢ Μαρκήσιον. Ἔχεις σχέσεις, πλησίασέ τον, κολάκευσέ τον, περιποιήσου τον. Προσπάθησε νὰ παρενδύσκεσαι ὅπου αὐτὸς σιγάζει, ἐπιδεικνύων αὐτῷ τὰς σχέσεις σου τὰς στενὰς πρὸς τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ Πέρον καὶ τὴν ὑπόληψιν τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνεις παρ' αὐτῆ. Δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον, ἐὰν κατώρθωνες νὰ ἀναγνωρισθῆς ἐπίσημος ἱατρός τῆς Προσβείας σου, τὴν ὁποίαν νάντι-προσωπεύεις εἰς τὴν διεθνή ὑγειονομικὴν ὑπηρεσίαν. Εἶναι καὶ αὐτὸ καῖτι. Παρόση- μων, ἂν δὲν ἔχῃς, προσπάθησε νὰ πάρῃς, δὲν εἶναι δύσκολον. Τέλος πάντων, καταλαμ- βάνεις, θὰ στήσωμεν τακτικὴν πολιορκίαν καὶ θὰ μεταχειρισθῶμεν πάντα τὰ μέσα. Ἔπειτα ἐδῶ εἶμαι κ' ἐγώ, μὴ σε μέλη, καὶ θὰ ἐπιτύχωμεν.

— Εἶσαι πνεῦμα τῆ ἀληθείας, καλή μου Λουίζα. Θὰ κάμω ὅ,τι συμβουλευεῖς· θὰ ἦσαι ὁ ὁδηγός μου, ὁ Βιογυλιός μου, ὅστις θὰ μὲ φέρῃ πρὸς τὴν πύλιν τοῦ Παραδεί- σου. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἴδω τὴν Κλεοπάτραν; Πότε θὰ τὴν ἴδω;

— Μὴ βιάζεσαι. Ἡ ἐπιθυμία σου δὲν ἀμφιβάλλεις βέβαια ὅτι εἶναι καὶ ἰδική της. Θὰ κενόσω ταχέως τὰ πράγματα, ὥστε νὰ συναντήσῃς ἀφ' ὀφθαλμοῦ. Ἔχε ὑπομονήν καὶ ἐντὸς ὀλίγων περιμένε εἰδήσεις μου. Καὶ τώρα ὑγίαινε.

— Λουίζα μου, σὲ εὐχαριστῶ, σὲ εὐγνωμονῶ. Ὑγίαινε, εἶπεν ὁ ἱατρός ἀσπασό- μενος καὶ τὰς δύο χεῖρας τῆς παιδαγωγοῦ.

— Ἡ Γαλλίς ἐξῆλθεν, ἀφείσα τὸν Στέφανον ἀκίνητον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωμα- τίου καὶ ὄνειροπολοῦντα. Ἐπίστευεν ὅτι ἀρκετὴ νὰ ἐκτελεῖ τὴν χεῖρα, ὅπως θαυπέσῃ τὸν χροσὸν ἐν τῷ χροματοκιβωτίῳ τοῦ Χατζῆ-Προδρόμου.

Ζ'

— Δὲν θὰ ἐλεχταθῶ εἰς λεπτομερείας, περιγράφων τὰς συναντήσεις, ὡς ἡ ἐν τῷ προτέρῳ κεφαλαίῳ τῆς παρουσίας διηγήσεως, καὶ τὰς συνετεύξεις τῶν δύο ἐραστῶν, καίτοι ἡ λέξις ἐραστής δὲν εἶναι κατάλληλος καὶ ἀρμοζύουσα, προκειμένου περὶ ἀνδρός, μεταχειριζομένου τὸν ἔρωτα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιθυωμένου σκοποῦ κατακτήσεως κόρης μοιρογενοῦς λαμπρίου πατρὸς καὶ νέας ἐκ φήσεως ὑπεύθυνης πρὸς τὴν ἀκολα- σίαν, ἧς πάντα τὰσελεῖ ἐνστακτικὰ εἶχον ἐξεγερθῆ τὸσον ἐπιτηδείως παρὰ τῆς πονηρᾶς Γαλλίδος.

Αἱ συνετελέξεις δύο νέων δὲν εἶναι τι δρασερεῖς καὶ δρακατόρθωτον, ὅταν δὲ δι- ενκολώνονται ὑπὸ μεσαζούσης, οἷα ἡ παιδαγωγὸς Λουίζα, οὐδὲν αὐτῶν εὐκολώτερον.

Ἦτο ἐποχὴ θεορῶν, καθ' ἣν ἡ ἐν Πέρον ἀριστοκρατικὴ καὶ πλουτοκρατικὴ κοι- νωνία καταφεύγει εἰς τὰς ὥραιας καὶ μαγευτικὰς νήσους τῆς Προποντίδος καὶ τὸν δροσερὸν Βόσπορον. Εἰδρότητον ὅτι ὁ Χατζῆ-Προδρόμος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπολειφθῆ· εἶχεν ἄλλως λαμπρὰν θεοτήν οἰκίαν ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἧτις ἐνῶ ἐκ τῆς προσόψεως ἔβλεπε πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐκ τῶν ὀπισθίων περιεβάλλετο ὑπὸ ἐκτεταμένου καὶ συν

δένδρον κήπον, με διαφόρους σιστάδας δένδρων, ἐν τῷ κέντρῳ τῶν ὁποίων ὑπῆρχον κομρὰ περίπτερα καὶ πίδακες διαγῶν ὑδάτων.

Ὁ Στέφανος, καίπερ ἔχον τὸ βάλάντιον ἐν οὐχί εὐαρέστῳ καὶ ἀνθηρῷ καταστάσει, ἐθέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμῃ συγρὰς ἐκδρομὰς εἰς τὸν Βόσπορον καὶ νὰ παραμένη τὰς νύκτας ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῶν Θεραπείων. Ἐνῶ δέ, τῇ συνδρομῇ τῆς παιδαγωγοῦ, αἱ συνεντεύξεις τῶν δύο ἐραστῶν ἐγίνοντο συγχαί ἐν τοῖς περιπέτοις τοῦ κήπου τὰς νύκτας, κατὰ τὰς ἡμέρας, ἰδίᾳ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτάς, ὁ ἱατρός, ἐνθαυρόνόμενος ἐκ τῶν ὑποσχέσεων τοῦ τυφλοῦ πάθους τῆς κόρης, κατώρθον νὰ παρευρίσκηται εἰς τὰς διαφόρους σιναναστροφὰς καὶ ἐκδρομὰς, αἵτινες συγγράματα συνεκοιτοῦντο ὑπὸ τῶν παραθεριζόντων ἐν Θεραπείαις καὶ τῶν ἄλλων παρὰ τὰς ὥομαντικὰς ὄχθας τοῦ Βοσπόρου χωρίων.

Προσεπάθει νὰ φαίνεται περιποιητικώτατος πρὸς τὸν μέλλοντα πενθερόν του, κολακεύον τὰς ἀδυναμίας αὐτοῦ, θανάμαζον πᾶσαν γνώμην καὶ ἰδέαν του, ὅσον καὶ ἂν ἦσαν μοραί, καὶ ὑπερεγκωμιάζον τὴν ἐμπορικὴν καὶ τραπεζιτικὴν αὐτοῦ μεγαλοφυΐαν, δι' ἧς κατέστη εἰς ἐκ τῶν κυριωτάτων μοχλῶν τῆς ἐμπορικῆς καὶ χρηματιστικῆς κινήσεως τῆς πρωτευούσης τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος ἐκολακεύετο, ἀληθῶς, ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἱατροῦ, ἀλλ' οὐ δὲν πλέον. Προμαντεῖων οἰοεῖ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἐχθρὸν καὶ κλέπτῃν τῆς περιουσίας του, ἠσθάνετο πρὸς αὐτὸν ποῖαν τινα ἀντιπάθειαν, ἐνῶ καταφανῶς ἀπένεμε πᾶσαν εὐλάβειαν καὶ περιποίησιν πρὸς τοὺς ἀγάμους γραμματεῖς καὶ ἀκολούθους τῶν ἔξτων Προσβετῶν.

Ὁ Στέφανος ἀφ' ἑτέρον δὲν κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ ὡς ἱατρός ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς Προσβείας, διότι ἐχρόθη ἀπρεπῆς ἢ ἐξ αὐτῆς ἀπομάκρυνσις τοῦ ἐλπί πολλὰ ἔτη ὑπηρετοῦντος ἐν αὐτῇ μακαρίτου Βαφειάδου, ἐπέτυχεν ὅμως ν' ἀπονεμυθῇ αὐτῷ ὁ Στανρός τοῦ Σωτήρος.

Οὔτω παρήλθε τὸ θέρος, καθ' ὃ αἱ σχέσεις τῶν δύο νέων, ὑποθαλάπόμενα ἐπιτηδείως ὑπὸ τῆς Γαλλίδος παιδαγωγοῦ, εἶχον φθάσει εἰς τὸ τελευταῖον αὐτῶν ὄριον. Ἐπελθόντος δὲ τοῦ φθινοπώρου, αἱ παραθερίζουσα ἐν τοῖς θερμοῖς αὐτῶν ἐνδιατήμασι οἰκογένειαι ἤρξαντο ἐπανακάμπτουσαι εἰς Πέραν. Τελευταῖος ἐπανήλθε καὶ ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος.

Ὁ Στέφανος κατελαμβάνετο πλέον ὑπὸ ἀδημονίας, βλέπων παρατενόμενον τὸν ἀγῶνα, ὃν εἶχεν ἀναλάβῃ, καὶ ἑαυτὸν ἐφρισκόμενον μακρῶν ἔτι τοῦ τέρατος αὐτοῦ. Τὴν σιεροχωρίαν του δὲ ταύτην ἐξεδήλωσε πρὸς τὴν Γαλλίδα ἐν τῷ συνεντεύξεών του μετ' αὐτῆς.

— Μὴ βιάζεσαι, τῷ εἶπεν ἡ Λουίζα, διότι τοιαῦται μεγάλα ἐπιχειρήσεις δὲν τελειοῦν ἐξ ὀχθῆς. Ἐνοεῖς ὅτι ἡ κόρη εἶναι ἰδική σου; τὴν ἐτοίλλανες κυριολεκτικῶς, καὶ εἶμαι πεπεισμένη ὅτι θὰ ἐβρεθῇ πρόθυμος καὶ εἰς τὴν παραβολωτέραν τῶν προτάσεών σου. Τοῦτο δὲν εἶναι μικρὸν κέρδος καὶ εἶναι περισσότερο τοῦ ἡμίσεος τοῦ ὅλου. Πλησιάζουν αἱ ἀπόψεις, κατὰ τὰς ὁποίας μὴ λησμονῆς ὅτι, πλὴν τῶν χορῶν, τελειοῦνται σιγήτως καὶ γάμοι. Δοιπὸν ἢ οὐκ ἀπ' εὐθείας ἢ δι' ἄλλον προσώπον πρότερον τὸν ἑαυτὸν σου ὡς γαμβρὸν τοῦ Χατζῆ-Προδρομοῦ. Νὰ σοῦ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν περιμένω πολλὰ ἀπὸ τὸ διάβημα αὐτό, διότι γνωρίζω τὰς ἰδέας τοῦ Κρείου, ἀλλὰ πρέπει νὰ προσβῶμεν μετὰ τῆς ἐξουσίας καὶ μετὰ τὴν οἰσῶν. Τίς οἶδε πάλιν πιθανὸν καὶ νὰ ἐπιτύχωμεν. Ἀλλ' ἐν ἀποτυχίᾳ θὰ εἴσωμεν τὸ μέρος. Πολλὰ ἔχει μέσα του αὐτὸ ἐδῶ τὸ κωαῖον, προσέθηκε, ὑπὸ τῶν ἐλαφρῶς διὰ τῆς χειρὸς τὴν κεφαλὴν.

Ὁ ἰατρός δὲν ἐβρόιδυσε νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὸ προταθὲν ὑπὸ τῆς Λουΐζης σχέδιον. Ἄλλ' ὅλη ἡ ἠθροικὴ του, ὅλα αἱ ἐκκλήσεις εἰς τὴν στοργὴν τοῦ πατρὸς, ὅλα αἱ περὶ μέλλοντος καὶ εὐδαιμονίας τῶν δύο νέων προβλέψεις καὶ ὑποσχέσεις αὐτοῦ, ἀπέβησαν εἰς μάτην. Ὁ πατὴρ ἐστάθη ἀμετάπειστος, οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀμέσως ἐπέδειξε πολλὴν πρὸς τὸν Στέφανον ψυχρότητα. Καὶ ἡ ὀλίγον πρότερον ὑπάρχουσα μεταξὺ αὐτῶν οικειότης ἐξέλιπε, ἄντικατασταθεῖσα δι' ἀδιαφορίας, ἐὰν μὴ καὶ διὰ τινος περιφρονήσεως.

Ὁ ταλαίπωρος ἰατρός, βλέπων οὕτως οἰκτρῶς τὸ σχέδιον αὐτοῦ ἀποτυγχάνον, περιέστη εἰς ἀπόγνωσιν. Ἐπὶ τινος ἡμέρας διετέλει ἐν ἀληθεῖ ἀπελπισμῷ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν μάγος παρηγόρητος παρέστη ἡ Γαλλίς παιδαγωγός.

— Τόσον εὐκόλα τὰ χάνεις! Τῷ εἶπε καυχάζουσα! Ἐλησμόνορες τί σου εἶπα; Πολλὰ κρούπει αὐτὸ ἐδῶ τὸ κεφάλι. Τώρα τὸ τελευταῖόν μας αὐτοῦ! Ἐδείχθημεν ἕως τώρα σνιετοὶ καὶ ἔντιμοι, δὲν μᾶς ἤκουσαν, ἄς ὄψωνται. Ἡ κόρη σὲ λατρεῖ, εἶναι τροχὴ ἀπὸ τὸ πάθος. Ὅ, τι τῆς ζητήσης δὲν θὰ σου ἀρνηθῇ. Λοιπὸν ὅ, τι δὲν ἔργεις μέξοι τοῦδε, ἄς γένη τώρα, καὶ ἀπόψε μάλιστα. Θὰ σοῦ προετοιμάσω τὴν κατ' ἄλλῳ συνέντευξιν, ἀφοῦ προλειάνω τὸν δρόμον πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου. Μὴ τυχὼν δευλώσης, μὴ δεσμευθῆς ἀπὸ ἀνοήτους λόγους ἰσοποτισμοῦ καὶ τιμῆς. Θέλεις τὸ ζῆλον τοῦ Χατζῆ-Προδρόμου; Ποῦ εἶπαι νὰ τὸ ἀποκτήσης ἐκ παντὸς τρόπου, ἀφίπων κατὰ μέρος μερικὰς ἰδέας μερικῶν ἀνοήτων, ἐὰν τυχὼν τὰς ἔχῃς. Δὲν τὸ πολυπιστεύω, μὰ ἐπὶ τέλους. . . . εἰμπορεῖ. Λοιπὸν ἀπόψε. . . . Τρία ἐλαφρὰ κτηνήματα εἰς τὸ χαμηλὸν παράθυρον.

Η'

Ἡ Λουΐζα, τηροῦσα τὴν ὑπόσχεσίν της, μετὰ τὸ δεῖπνον ἀνήγγειλε τῇ νεάνιδι, ὅτι τὴν ἐσπέσων αὐτὴν θὰ δεχθῇ τὸν ἀγαπητὸν της Στέφανον. Ἐπειτα, ὑπαντισομένη μετὰ διαβολικῆς ἐπιτηδεύσεως τὰς ἐκ τοῦ μετ' αὐτοῦ γάμου ἡδύτητας, ἐξῆγε τὴν καὶ ἄλλως νοσηρὰ φαντασίαν τῆς ἐπιθύουσας πρὸς τὴν ἡδονὴν κόρης ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ φανῇ συνεπεσάτη, ὑποσχόμενη ὅτι θὰ προλειάνῃ τὴν ὁδόν.

Εἶτα, ἀφήσασα τὴν νεάνίδα μόνην, ἐξῆλθεν εἰπούσα.

— Πηγαίνω νὰ τὸν δεχθῶ.

Ἐξετάσασα δὲ πῶς εὐρίσκειται αἱ ὑπὸ ἑαυτῆς τῆς οἰκίας καὶ ἂν ἡ εἴσοδος τοῦ Στεφάνου δένεται νὰ γένη ἐν ἀσφαλείᾳ κατῆλθεν εἰς τὸ βλέπον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἰσόγειον δωμάτιον.

Δὲν παρῆλθον πολλὰ λεπτά, καὶ τὰ τρία ἐλαφρὰ κτηνήματα ἠχοῦσθησαν ἐπὶ τοῦ παραθύρου. Πύσωντα, σπεύσασα, ἤνοιξε τὴν θύραν, καὶ λαμβάνουσα τὸν Στέφανον ἐκ τῆς χειρὸς, ἐπαπέκλεισεν αὐτὴν ἐν σπονδῇ. Εἶτα, σίφουσα αὐτὸν ἐν τῷ σκοτεινῷ, τὸν ὠλόγησεν ἀσφαλέστατα μέχρι τῆς θύρας τοῦ δωματίου, ἐν ᾗ εὐρίσκειτο ἡ Κλεοπάτρα.

— Θὰ δειχθῆς πολλὴ ἀνεπιτήδειος, ἐὰν ἀποτύχῃς, τῷ ἐργαζόμενῳ εἰς τὸ οἶκον, ἰσογειοῦσα τὴν θύραν καὶ εἰσάγουσα αὐτόν. Ἐπιτρέψατέ με ν' ἀποσπορῶ εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον καὶ νὰ φωνάτω, τρυφάτω μου, εἶπε μετὰ ἐλαφροῦς εἰρωνείας, καὶ ἀπεσῶσθη, ἐποκλινομένη καὶ κλεινοῦσα τὴν θύραν.

Ἡ ἀναμονὴ τῆς ποιητοῦ παιδαγωγοῦ ἐπῆυξε δι' αὐτὴν ἀληθῆς μαοστήριον. Πρὸς πᾶσιν ἐπὶ ἀσχετὸν χρόνον ἐν τῷ δωματίῳ, ἐκάθησεν, ἐσηκώθη, ἐκάθησεν ἐκ νέου. Ἐοκέρθη νὰ ἀρῇ λιχθίαν καὶ νὰ φωνάτω τι, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔπραξε, φοβηθεῖσα, μὴ κινήσῃ τὴν περιέργειάν τινος τῶν ἐνοίκων. Ἐπὶ τέλους, καθήσασα ἐπὶ τινος ἀνακλίντου,

κεκηκνῖα, κατελήφθη ὑπὸ τοῦ ὕπνου. Ἐκοιμήθη ἄρκετά, ἀλλ' αἴφνης ἀνεπήδησεν ἔντρομος.

— Τί γίνονται ἄραγε αὐτοῦ μέσα οἱ ἐρασταί μας; Εἶπε. Τί ὥρα νὰ ἦναι ἄραγε; Καὶ ἀνάψασα φώσφορον παρετήρησε τὸ ὠρολόγιόν της.

— Δυστυχία! Ἀνέκραξεν, ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ τὴν ἐπαθαίναμεν. Οἱ ἀνόητοι καὶ ἀπόσεκτοι!

Καὶ σπεύσασα ἔκρουσε ἑλαφρῶς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ εὐρίσκοντο οἱ δύο νέοι. Ἀκούσασα δὲ τὴν λέξιν! Ἐμπρός! Ἦνοιξε καὶ εἰσήλθεν.

— Ἦξεύρετε ὅτι εἶσθε πολὺ ἀδιάκριτοι; Εἶπε. Πλησιάζει νὰ ἐξημερώσῃ. Ἐλα, γρήγορα, κίριε Στέφανε, τὸ ἐπαυφόρι σου.

Ἡ νεάνις ἐκάθητο τεταραγμένη ὅπως οὖν καὶ μὲ τὰ ἐνδύματα ἐν ἀταξίᾳ.

— Ἐλα, σήκω! Τῇ λέγει ἡ Λουίζα, λαμβάνουσα αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς. Δὲν βλέπεις; Φεύγει. Ἐμπρός φιληθῆτε!

Καὶ ἔξορμην αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νέου.

Παρασύρουσα δὲ τὸν Στέφανον ἐξήγαγεν αὐτὸν τοῦ δωματίου.

Ὡς δ' ἐκράτει αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς, ἔστη ἐν τῷ σκοτεινῷ διαδρόμῳ.

— Αἶ;... Τῷ εἶπε.

— Ὅλα κατ' εὐχὴν, τῇ ἀπήρτησεν ὁ Στέφανος, λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τῶν δύο χειρῶν. Σὲ εὐχαριστῶ, εἶσαι ὁ σωτὴρ μας ἄγγελος, δαιμόνιον.

Ὡδήγησεν αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας, ἣν ἦνοιξε μετὰ προσοχῆς.

Ἐξω ἡ ὁδὸς ἐφωτίζετο ὑπὸ τῶν πρώτων ἀμυδρῶν ἐρυθροπῶν ἀκτίνων τῆς Ἡοῦς.

Κλείσασα δὲ τὴν θύραν, ἔστη, καί :

— Ἄτιμε! Ἄσυνείδητε! Ἐφιδύρισεν.

Ἐπανήλθεν ἐν σπουδῇ εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ εὗρε τὴν νέαν ἰσταμένην, ἀλλόφρονα, ἐν ἣ θέσει τὴν εἶχεν ἀφήσῃ. Ἄμα ἰδοῦσα αὐτὴν εἰσερχομένην :

— ὦ! Λουίζα, Λουίζα! Τῇ εἶπε ὑπνομένη εἰς τὰς ἀγκάλας της μετὰ δακρύων.

— Ἐλα, ἔλα, θάύρος! Ὑπέλοβεν ἡ διδάσκαλος τί; Κλαίεις; Ἀνόητος ποῦ εἶσαι! Θέλεις τὸν Στέφανον, ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ θὰ τὸν πάρῃς! Ἡ νὰ μὴ ἦμαί Λουίζα.

⊖'

Αἱ σχέσεις τῶν δύο νέων ἐξηκολούθησαν καὶ αἱ συνεντεύξεις αὐτῶν καθίστατο συγχρότως τῇ μεσολαβήσει πάντοτε τῆς Γαλλίδος παιδαγωγοῦ καὶ διδασκάλου, ἣτις μετεῖχε πολλάκις αὐτῶν.

Συγχρότητα πλέον ἀπιστοῦσε καὶ τοὺς τρεῖς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου καὶ διάφορα σχέδια προὔτεινοντο, δι' ὧν ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ καταβάλῃσι τὴν πείρασμα ἄρρησιν τοῦ γέροντος Χατζῆ-Προδρομοῦ. Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἀποπέρας παρ' αὐτῷ τοῦ ἱατροῦ, οὗτος κατέφηνεν εἰς φίλον του, εἰς στενωπότητος πρὸς τὸν πατέρα διατελοῦντα σχέσεις, παρ' οὗ ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν μεταπέσει. Ὁ φίλος, σιμπαθῶν ἀληθῶς πρὸς τὸν ἱατρὸν καὶ ἀνῆκον εἰς τὴν ἐκλεκτὴν τοῦ Πέδρου κοινωνίαν, μετὰ πολλῆς τρυφῆς προθυμίας ἀνέλαβε τὸ ἔργον, θερμοτάτα δὲ σινηγόρησεν ὑπὲρ τοῦ γάμου τούτου παρὰ τῷ Χατζῆ-Προδρομῷ, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ πάλιν οὗτος ἐφάνη ἀμετάπειστος.

— Ὅ,τι ἄλλο θέλεις, ἔλεγε τῷ σινηγοῦντι, ὅχι ὁμῶς καὶ

αὐτό δὲν ἠξεύρεις, ὁ γιατρούλακος αὐτὸς καθόλου δὲν μοῦ γεμίζει τὸ μάτι, τὸν ἀντιπαθῶ φοβερά. "Επειτα, ἐὰν ἔχῃ κορίτσι, εἶμαι πλουσιώτατος, καὶ δὲν θέλω νὰ τὸ θρῶσσω. "Άλλον γαμβρὸν ὀνειροπολῶ διὰ τὴν κόρην μου.

"Εν τούτοις αἱ ἡμέραι παρῆζοντο, τὰ δὲ πράγματα ἔσπευδον, ὀλίγον δ' ἀκόμη καὶ τ' ἀποτελέσματα τῆς νικητορικῆς συνεντεύξεως θὰ καθίσταντο καταφανῆ. Ἡ νεάνις κατ' ἐκάστην ἔκλειεν ἐπὶ τούτῳ, αἱ δὲ παρειαὶ τῆς ἠρξάντο κοιτανόμεναι καὶ ἡ εὐμορφία τῆς ὑποκαπιόμενη. Διετέλει ἐν ἀπελπισίᾳ. Μήτηρ ὁ ἰατρὸς παρηγόρει αὐτήν, λέγων ὅτι εἶναι πάντοτε πρόθυμος νὰ ἐπινοήσῃ τὰ κακῶς γενόμενα, νομιμοποιῶν αὐτὰ ἐν πάσῃ στιγμῇ ἢ ἄλλως, ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ, ἐξαφανίζων τὸ προῖον τῆς ἀπειροσκειρίας τῶν.

"Επὶ τέλους :

— Νομίζω, εἶπεν, ὅτι εὖρον τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον δύναιται νὰ μᾶς ἐξαγάγῃ ἀπὸ ὄλας αὐτὰς τὰς στενοχωρίας. Μίαν νύκτα ἐτοιμάζεσαι, σὲ ἀπάγω δὲν θὰ ἦναι δύσκολον νὰ εὔρω ἓνα ἱερέα, πρόθυμον νὰ μᾶς στεφανώσῃ. Θὰ γείνη, εἶναι ἀληθές, ὀλίγον σκάνδαλον, ἀλλὰ δὲν θὰ ἦναι οὔτε τὸ πρῶτον, οὔτε τὸ τελευταῖον. Ὁ πατήρ σου θὰ κωαρῶσῃ, κατὰ τὸ σῆμα, θὰ διαμαρτυρηθῇ, ἴσως θὰ καταρασθῇ, ἀλλ' εὐφορῶν καὶ τὸς πρὸ τετελεσμένου γεγονότος, θὰ ὑποκρίνη.

— Τί λόγος! Προσέθηκεν ἀμέσως ἡ Λουίζα, βλέπουσα τὴν νέαν ἐτοίμην νὰ συναινεῖ. Τί λόγος! Πόσον ὀλίγον γρωρίζετε τὸν γέροντα Χατζῆ-Πρόδρομον! Πείσμων καὶ ἐγωιστῆς ὡς εἶναι, θὰ κρινεθῇ ἐπὶ τοῦ γρωστοῦ θυμοῦ του καὶ θὰ σὺς διώξῃ ἀπόδοστα. Καὶ τί θὰ γείνη αὐτῇ ἡ καλομαθημένη κόρη τότε, ἰατρέ; "Εὰν εἶγες καμμίαν μεγάλην πελατεῖαν, ἴσως θὰ ἠδύνασο ν' ἀνταποκριθῆς εἰς ὄλας αὐτῆς τὰς ἀπαιτήσεις καὶ ἐπιθυμίας, ἐνῶ τώρα... Μετὰ χρόνον ἴσως ὁ γέρον, ὡς πατήρ, συγχωρήσῃ, ἀλλ' ἔως τότε τί θὰ γίγεται; Θάναγκασθῆτε νὰ κατοικήσητε εἰς καμμίαν γωνίαν τοῦ Στανροδρομοῦ, μακρὰν τῆς ἀριστοκρατικῆς κοινωνίας αὐτοῦ, ὅπου ἡ ἀγαπητὴ μου Κλεοπάτρα θ' ἀναγκασθῇ νὰ μαγειρεύῃ μόνη καὶ νὰ πλύνῃ πιδανῶς τὰς ἀκαθαρσίας τῶν παιδιῶν τῆς. "Αφήσατε, παρακαλῶ, αὐτὰς τὰς ἰδέας, αἵτινες μόνον διὰ μνηστορήματα εἶναι καλὰ.

"Η εὐφρῆς Γαλλίς βεβαίως εἶχε δίκαιον ταῦτα λέγουσα, ἀλλ' ἔφοβετο πρὸς τούτοις καὶ ἐπολέμει τὴν τοιαύτην λύσιν, διότι θὰ διεκωδύνετο δι' αὐτῆς τὴν ἀμοιβήν τῆς.

— "Όλα τὰ μέσα δὲν ἐξηντλήθησαν ἀκόμη, ἐξηκολούθησε, καὶ πρώτιστα πάντων, ἡ Κλεοπάτρα δὲν ὀμίλησεν ἀκόμη εἰς τὴν πατέρα τῆς. "Ας τοῦ ὀμίλησῃ καὶ αὐτῇ, ἄς τὸν παρακαλέσῃ, ἄς κλαῖσῃ, ἄς ἀπειλήσῃ δεινὰ καὶ τρομερὰ, καὶ πολὺ πιθανὸν νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπιτύχῃ, νὰ πείσῃ τὸν ὑπερήφανον Χατζῆ-Πρόδρομον. "Αλλὰ πάντα ταῦτα ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, διότι τὰ πράγματα ὀμολογουμένως ἀπαιτοῦσι οποιήσῃ καὶ ταχύτητα. "Αν ἀποτύχῃ καὶ ἡ Κλεοπάτρα, βλέπομεν.

"Η συμβουλὴ τῆς Λουίζης ἐγένετο δεκτὴ, ἀπεφασίσθη δὲ νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν ἀμέσως τὴν ἐπαύριον.

Τὴν ἐπιόσαν, μετὰ τὸ πρῶτον πρόγευμα, ἐνῶ ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος ἀπεύροτο εἰς τὸ ἰδιαιτέρον αὐτοῦ δωμάτιον, ἡ Λουίζα κατέσασα τὴν νέαν :

— "Εμπρός, θάρος! τῇ εἶπεν, ὁ πατήρ σου μοὶ ἐφάνη σήμερον εὐθυμὸς καὶ εὐδιάθετος. Βάλε ὄλα τὰ δυνατὰ σου, ὀμίλησε, παρακάλεσε, κλαῖσε καὶ φοβέρισσε ἀκόμη. "Αλλά, πρὸς Θεοῦ! μηδὲ ὑπαντιγμὸν περὶ τοῦ παθήματός σου. "Εχομεν καιρὸν δι' αὐτό ἄς το ἀφήσωμεν διὰ τελευταῖον ὄπλον. Μοῦ ἐπῆλθε καὶ ἐν ἄλλο σκέ-

⊠ I. A. APSENI : M. K. A. PAFANAOBITIS "ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΟΑ", 1909

διον, τὸ ὅποιον λυποῦμαι διότι δὲν ἐσκέφθην ἀρχήτερα. Ἴσως δι' αὐτοῦ ἐπιτύχω-
 μεν, χωρὶς νὰ καταφύγωμεν εἰς τ' ἀποτελέσματα τοῦ παραπτώματος. Ἐγὼ θὰ κατα-
 βῶ εἰς τὸν κῆπον, καὶ περιπατοῦσα θὰ παρακαλῶ τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας σου.

Ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ ὁσπεὶ αἰσθανομένη μεταμέλειαν καὶ τύφιν τῆς συνει-
 δήσεως :

— Τί κοῖμα ἀληθῶς! ἐνθῆρισε, νὰ μὴ τὸ σκεφθῶ προτιήτερα, καὶ πρὶν ἢ συν-
 τελέσω νὰ πέσῃ εἰς τὸν βόρρορον ἢ καῦμένη μου ἢ μαθήτρια!

Μετά τινα δὲ σκέψιν :

— Μπα! Ἐξηκολούθησεν, ἀπὸ πότε ξγερνα τόσον εὐαίσθητος; Ἄν πᾶνε στὸ διά-
 βολο καὶ Χατζῆ-Προδρόμος, καὶ Κλεοπάτρα, καὶ Στέφανος!... Τὴν ἀμοιβήν μου μόνον
 νὰ πάρω, καὶ ἄς κοιροῦνται.

1'

Ἀληθῶς ἢ Κλεοπάτρα, θωρακισθεῖσα δι' ὕψους ἡδύνατο μειζοτος τόλμης καὶ θάυ-
 ῶους, ἤρριξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ πατρὸς τῆς καὶ εἰσερχομένη εἰς αὐτό :

— Καλὲ πατέρα, μᾶγανῆς; Ἠρώτησε διὰ φωνῆς στρογγυλῆς τέκνον χαϊδευμένον,
 σόροσσα ἔδραν καὶ καθημένη παρ' αὐτῶ.

— Τί ἐρώτησις εἶναι αὐτή, παιδί μου; Ὑπέλαβεν ὁ πατήρ ἀτενίζων πρὸς τὴν
 νεάνιδα. Μήπως ἔχω καὶ ἄλλο τέκνον; Σὺ εἶσαι τὸ μονάκριβό μου παιδί, καὶ ἐκτός
 σου δὲν ἔχω ἄλλον εἰς τὸν κόσμον. Ἀλλὰ τί συμβαίνει; Βλέπω ὅτι ἡ ἐρώτησίς σου δὲν
 γίνεται χωρὶς σκοπὸν.

— Καὶ βέβαια ἔχει σκοπὸν, πατεράκη μου.

Καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπε τὸν πατέρα τῆς θεωροῦντα αὐτὴν μετὰ περιστορίας καὶ ἀνα-
 μνησ :

— Χορσὲ μου μπαμπά, ἀγαπῶ, εἶπεν ἐναγκαλιζομένη καὶ θωπεύουσα αὐτόν.

— Ἀγαπῆς! Ἀνέκραξεν ὁ πατήρ.

Καὶ ὥσει κατ' ἰδίαν.

— Καιρός, προσέθηκεν.

Μετά τινα δὲ σκέψιν :

— Αἶ! Καὶ τώρα τί θέλεις;

— Τί θέλω; Ἐνέλλισεν ἡ κόρη, ταπεινοῦσα τὸ βλέμμα καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ
 ἀνυποῦσα ἔλαφρῶς ἐγαλλίξ τοὺς ὄμους. Ἄν καταλαμβάνεις τί θέλω, μπαμπάκα μου;
 Νὰ μου δώσης τὴν ἄδειαν νὰ πάρω αὐτὸν ποῦ ἀγαπῶ.

— Κάτι πολὺ τρέχεις! ἰνέκραξεν ὁ πατήρ. Ἀκόμη δὲν τὸν εἶδαμε καὶ Γιάννη
 τὸν βαφτίσαμε!

— Μπα, ἐγὼ, πατέρα, τὸν εἶδα καὶ τὸν παραιίδα. Εἶναι χορσὸς νέος, καλός,
 ἐγγενής, μορφωμένος, καὶ μὲ ἀγαπῶ καὶ αὐτός, τρελλάίνεται! Σέβεται δὲ καὶ ἀγαπῶ
 καὶ τὸν χορσὸ μου τὸν μπαμπάκα.

— Πολὺν βιάζεσαι, κόρη μου, ὑπέλαβεν ὁ πατήρ, καὶ ὅστις βιάζεται ομοιάζει.
 Γιὰ ἄς ἴδωμε ποῖος εἶναι ποῖων. Ὁ γάμος εἶναι ομοιόμοιος, ομοιόμοιος ἐπὶ ὅσους,
 καὶ μάλιστα ὅταν ἔχη κανεὶς ν' ἀποκαταστήσῃ μονάκριβην κόρην, στρογγυλομένην ἀπὸ
 ἀρετῆς χιλιάδας λιγῶν. Ποῖος εἶναι λοιπὸν;

— Ὁ κ. Στέφανος

— Ποῖος Στέφανος! ὁ Παφούτης! τὸ γιαιροῦδάκι! Αὐτὸς εἶναι;

— Ναί, πατέρα μου, αὐτός.

— "Α! Είπεν ὁ Χατζῆ-Προδρόμος. Ἀληθινά, εἶμαι ἓνα ζῶον . . . Ἐπρεπε νά το καταλάβω . . . Ἀλλά

ποῦ τόση ἐξυπνάδα εἰς ἓνα Ἀνατολίτην σάν κ' ἐμένα σέ τέτοιες βρωμοδουλειές! Ἄμ' αὐτός ὁ κύριος σ' ἐζήτησε μόνος, ἀφοῦ μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι σέ λατρνεῖ, χωρίς ὄμως νά μου εἶπῃ ὅτι τὰ ἔχετε ψημένα. Σέ λατρνεῖ! Λατρνεῖ τὸ πουγγί, τὸ ταμεῖον τοῦ Χατζῆ - Προδρόμου, νά ἦσαι βεβαία.

— Ὅχι, πατέρα μου! Σέ βεβαιῶ ὅτι μὲ ἀγαπῶ μὲ ὅλη του τὴν καρδιά!

— Εἶσαι παιδί, ἄκουε ἐμένα . . . Κόρη μου, ἡξέρις πόσον σέ ἀγαπῶ, ἀλλ' αὐτός ὁ γάμος δὲν εἶναι δυνατόν νά γείνη, ἀκριβῶς διότι σέ ἀγαπῶ πολὺ, πολὺ!

— Γιατί, καλέ μου πατέρα;

— Διότι . . . διότι . . . δὲν εἶσαι γιὰ τὰ δόγνια τοῦ κῆρ Παφούτη. Ἀκοῦς ἐκεῖ! νά σε μεγαλώσω, νά σε ἀναθρέψω σάν ποιγνηπέσσα, νά σε κάμω τὴν πρώτην κόρην τοῦ Σταυροδρομοῦ καὶ τῆς Πόλης, γιὰ νά σε παραδώσω στὸν κῆρ Παφούτην, ἓνα γιαιρὸ χωρίς πελατεία, χωρίς ἐπόληψη, ποῦ δὲν ξέρομε ἀπὸ ποῦ βαστῆ ἢ οκοῦφια του . . . Ὅχι, ὄχι, κόρη μου, ὄχι, χωρσό μου παιδί!

— Μά, πατέρα μου, καλέ μου μπαμπάκα! . . .

— Τίποτε! Δὲν θέλω νά ζοῦσω τίποτε! Ἄλλο μέλλον ὀνειρενόμεον καὶ ὀνειρενόμεα γιὰ σένα.

* ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ *

— Μά ἀφοῦ μ' αὐτὸ ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένη . . .

— Δὲν ἡξέρις τί σου γίνεται ἀκόμη . . . Ἐτσι σοῦ φαίνεται τώρα, ἀλλὰ σέ

Τύποις Θ. Ἀποστολοπούλου.

λίγο θὰ μετανοήσης, καὶ ἐγὼ θέλω νὰ προλάβω τὴν μεταμέλειαν, διότι οὐ θὰ κτυπήσ τὸ κεφάλι σου, καὶ ἐγὼ θὰ λυποῦμαι.

— Πατέρα μου! Ἀνέκραξεν ἡ Κλεοπάτρα, ἐναγκαλιζομένη αὐτόν.

— Ἄφησε, ἄφησε, ἐγὼ νὰ φροντίσω διὰ τὴν ἀποκατάστασίν σου, παιδί μου, εἶπεν ἡρέμα ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος. Ἐλευραν οἱ Γραμματεῖς τῶν Προσβειῶν, οἱ ὅποιοι, πολλάκις μὲ καλὰ καὶ μεγάλα ὀνόματα, ἀλλὰ χωρὶς περιορισίαν, θὰ θεοορήσωσιν εὐτυχιὰ των νὰ σε πάρουν μὲ τὰς λόρες μου, τὰ μέγαρά μου, καὶ τὰ οἰκόπεδά μου. Ἐλευραν τόσοι ἄλλοι νέοι καλῶν οἰκογενειῶν, ἐδῶ καὶ στὰς Ἀθήνας, οἱ ὅποιοι διὰ τῶν ἴδιων λόγων θὰ σε ἔδιδον τὸ ὄνομά των πολὺ εὐχαρίστως, καὶ — ἐδῶ ποῦ τὰ λέμε — εἶχα ἓνα κομρὸν ἀξιοματικὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ στὸ μάτι γιὰ ὄνα.

— Πατέρα μου, μὲ λυπεῖς πολὺ, μὰ παραποῦ, μὲ τοὺς λόγους σου. Σε παρακαλῶ, ἄφησέ με νὰκολουθήσω τὴν ἐκλογὴν τῆς καρδίας μου. . . . Ἐγὼ θὰ ζήσω μὲ τὸν ἐκλεκτόν μου, καὶ ὅχι σὺ. Ἀκουσέ με λοιπὸν καὶ μὴ κάμνεις τὸ μονάκριβόν σου τὸ παιδί δυστυχές.

— Ἀκριβῶς θέλω νὰ σε προφυλάξω ἀπὸ τὴν δυστυχίαν, διότι, σοῦ το προλέγω, θὰ δυστυχήσης.

— Πατέρα μου! ἀνεκραύγασεν ἡ κόρη μετὰ λυγμῶν, ἐναγκαλιζομένη ἐκ νέου τὸν Χατζῆ-Πρόδρομον, πατέρα μου, λυπήσον με!

— Ὅ,τι ἄλλο θέλεις, παιδί μου, γι' αὐτὸ οὔτε λόγο! Ἐπέλαβεν ὁ πατὴρ οὐγκινηθεὶς πως.

— Μπαμπάκα μου, θὰ μετανοήσης! . . .

— Θὰ μετανοήσω! θὰ μετανοήσω, διότι θέλω τὸ καλὸν σου! Ὁρῶτα! προσέθηκε μετὰ τινος θυμοῦ καὶ δισταξεσκειᾶς. Τίποτε, τίποτε!

— Καλὰ λοιπὸν! Εἶπεν ἡ κόρη μετὰ πείσματος καὶ οἰονεὶ ἀπειλοῦσα, θὰ ἴδωμεν!

Καὶ ἐγεθνεῖσα διηρθνήθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, πάντοτε ἐλπίζουσα ὅτι θὰνεκαίετο ὑπὸ τοῦ πατρὸς της, ἀλλ' ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος, καίπερ αἰσθανόμενος οὐντριβομένην τὴν καρδίαν του, κατώρθωσε νὰ κρατήσῃ ἑαυτόν.

Ὁς πατὴρ φιλόστοργος ἦθελε νὰποκαταστήσῃ ὡς αὐτὸς ἐνόμιζε κάλλιον τὴν κόρην του, ἐπίστευε δὲ ὅτι καὶ αὕτη θὰ μετέβαλλεν αἰσθήματα.

ΙΑ'

Τὴν ἐπιποσὴν ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος εὐρίσκειτο ἐν τῷ ἰδιαιτέρω αὐτοῦ γραφείῳ ἐργαζόμενος, ὅτε ἐκρούσθη ἐλαφρῶς καὶ μετὰ δειλίας ἡ θύρα αὐτοῦ.

— Ἐμπρός! εἶπεν.

— Ἡ θύρα ἠνοιχθή καὶ ἐνεφανίσθη ἡ Λουίζα, κάτω γέγνησα καὶ προσφανεὶς τεταραγμένη.

— Τί εἶναι, δεσποινίς; Ἠρώτησεν ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος, ἀνήσυχός πως ὡς ἐκ τοῦ ὕψους τῆς διδασκαλίσης.

— Ὡ! Κύριε! Ἐνέλλισεν αὕτη συμπλέκουσα τὰς χεῖρας.

— Μὰ δὲν θὰ μου εἶπης τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους! ἀνέκραξεν ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος, ἀνυπομονῶν. Μὲ κάμνεις νὰ τρομάξω!

— Ἐουχάσατε, Κύριε, ἰουχάσατε, εἶπεν ἡ Λουίζα, δὲν εἶναι τίποτε ἢ μᾶλλον δὲν συνέβη τίποτε. Ἡ δεσποινὶς Κλεοπάτρα. . . .

— Αἶ! τί; πῶς; ἡ Κλεοπάτρα μου! ἀνεφώνησεν ὁ πατὴρ, λέγε λοιπὸν! ὀμίλει γρήγορα! . . .

— Ὀλίγον ἔλειψε νά την χάσωμεν!

— Τί; πῶς! εἶπεν ἀναπηδῶν ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος καί λαμβάνων τήν διδάσκαλον ἐκ τῶν χειρῶν.

— Μά, ἡσυχάσατε, οὐδὲν λέγω, πῶς κίνδυνος ἐξέλιπε, δόξα τῷ Θεῷ.

— Ποῦ εἶναι; Ποῦ εὐρίσκεται

— Εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπου

Ὁ γέρον χωρὶς νὰ περιοριεῖν ἄλλην λέξιν τῆς Λουίζης, ἔσπευσεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Κλεοπάτρας. Ἡ Λουίζα τὸν ἠκολούθησεν ὡσαύτως τρέχουσα.

Ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος, εἰσελθὼν εἰς τὸν κοιτῶνα, εὔρε τὴν κόρην του κληθήρη.

— Τί ἔπαθες, τί ἔχεις, παιδί μου; ἠρώτησεν αὐτὴν μετὰ στοργῆς. Τί συνέβη, γυναικα, ἐξηκολούθησεν ἀπειθυνόμενος πρὸς τὴν καθημένην παρὰ τὴν κλίνην σύζυγον του καὶ κρατοῦσαν τὴν τρέμουσαν κόρην ἐκ τῆς χειρός. Διατί σιωπᾷτε; ἐκράγασε, βλέπων τὴν μὲν θυγατέρα του, καλύπτονσαν τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ ἐφαπλώματος, τὴν δὲ σύζυγον του ἀτεινίζουσαν αὐτόν, ἀλλὰ σιωπῶσαν. Ὁμίλει σὺ, Λουίζα! προσέθηκε δι' ἰσχυροῦς φωνῆς, τί μυστήριον μοῦ κρύπτετε;

Εἶτα δέ, περιφέρων τὸ βλέμμα ἐν τῷ δωματίῳ βλοσυρῶς καὶ ἰδὼν ἐν τῇ γωνίᾳ σορῶν ἐσωτερικῶν γυναικείων ἐνδυμάτων :

— Τί εἶναι αὐτὰ ἐδῶ! ἀνεφώνησεν : εἶναι τῆς Κλεοπάτρας! Πῶς, βοεγμένα, μοῦσκεμια! Ἀλλὰ τί συνέβη λοιπόν!

— Νά! Ἔπεσε στὸ πηγάδι! εἶπεν ἡ Κυρία Χατζῆ-Προδρομοῦ, καὶ ἠξέυρεις βέβαια δια τί ἔπεσεν, ἀφοῦ οὐ μὲ τὰ χεῖρα σου τὴν ἔσπρωξες εἰς αὐτό! Φωτιά καίει μέσα στὸ σπῆτι μου, καὶ ἐγὼ νὰ μὴ μάθω τίποτε, οὐδὲν νὰ μὴν ἦμαι μάνα κ' ἐγώ, οὐδὲν νὰ μὴν ἦμαι οἰκοκυρά. Καμίρωσέ τα τώρα!

Ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος, πρῶτην ταύτην φορὰν ἀκούων τὴν τῶσον ἤρμεον καὶ ὑποτακτικὴν σύζυγόν του οὕτω λαλοῦσαν, ἐξεπλάγη, ἀλλὰ δὲν ὠργίσθη, διότι ἐνδομύχως ἀνεγνώριζεν ὅτι εὐρίσκειτο ἐν τῷ δικαίῳ, ἄλλως τε δὲ καὶ ὁ κίνδυνος, ὃν πρὸ ὀλίγου εἶχε διαφύγη ἢ θυγάτηρ του, ἢ προσφιλῆς του Κλεοπάτρα, εἶχεν ἀφοπλισθῆ τὰ βάρανσά του ἔνστικτα καὶ τὰ κρησυχαιῶνα ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του δικαιώματα.

Ἀποσύρον δὲ κατόπιν ἀποτόμως τὸ καλύπτρον τὴν κόρην του ἐγράφοντα :

— Τί σου ἦλθε, παιδί μου, νὰ μοῦ κάμης αὐτὸ τὸ μεγάλο κακό; ἠρώτησε τὴν νέαν. Τί κατάστασις εἶναι αὕτη . . . ἐκτύπησες ποινθενά; προσέθηκεν ἀγωνιῶν καὶ ἐξετάζων ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἐκδοράς τινος ἐλαφροῦς καὶ ἄλλας ἀμυχὰς σοβαρωτέρας ἐπὶ τῶν βραχιόνων.

— ὦ, μπαμπάκα μου! Συγχωροῦσατέ με, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν πλέον νὰ ζήσω, κατόπιν τῆς σκληροῦς ἀρηγόσεώς σας. . . . Ἄν με ἐπιστεφύσατε, καὶ ἐγὼ . . .

— Καὶ σὺ;

— Ἐπῆγε νὰ σκοτωθῆ, νά! ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ.

— Ἀλλὰ πῶς; . . . Ἠρώτησεν ὁ πατήρ, ἀγωνιῶν.

— Ἀκούσατε, Κίριε μου, ἀπήντησεν ἡ Λουίζα.

Ἀπὸ χθὲς ἡ δεσποινὶς ἦτο σφόδρα μελαγχολικῆ, συχνότατα τὴν ἤκουα νὰ στενάξῃ καὶ νὰ δακρύῃ. Τὴν

ἠρώτησα ἐπανειλημμένως τί ἔχει, ἀλλ' αὐτὴ ἀπέφυγε νά μοι εἶπῃ τι, ἀπαντῶσα μ' ἐν ξηρῶν «τίποτε». Σήμερον τὸ πρωῒ, ἅμα ἐγερωθεῖσα, μετέβην κατὰ τὸ σῆνηθες εἰς τὸν κοιτωνά της, ἀλλὰ δὲν τὴν εὔρον ἐκεῖ. Παρατήρησα τὴν κλίνην καὶ τὴν εἶδον ἄδικτον, ἐξ οὗ ὑπέθεσα ὅτι δὲν κατεκλίθη καὶ διήλθε τὴν νύκτα ἀγρυπνος. Τοῦτο μ' ἔκαμιν ἐντύπωσιν. Ἔσπευσα νὰ ἐρωτήσω μὲ τρόπον τὴν Κυρίαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν ἐγνώριζε τίποτε. Κατήλθον εἰς τὸν κῆπον, ὑποθέτοσα ὅτι θά τὴν εὔρισκον ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ πάλιν τίποτε. Ἦρχισα τότε νᾶνησυχῶ πολὺ, ἐφοβήθην . . . Ἠθέλησα νὰ σπεύσω νᾶνέλθω, διὰ νὰ καταστήσω γνωστὴν τὴν ἀπουσίαν της, ἀλλ' ὡς νὰ ὠδήγει ὁ Θεὸς τὰ βήματά μου, ἐσκέφθην νὰ ἐρευνησω καὶ εἰς τ' ἀπώτερα μέρη τοῦ κήπου. Αἰνθύνθην πρὸς τὴν εἰς τὸ ἄκρον αὐτοῦ ουστάδα τῶν δένδρων, ὅτε παρατηρῶ πλησίον τοῦ ἐκεῖ φρεάτος ἐν σκαρλίνι, τὸ σκαρλίσι τῆς Κλεοπάτρας . . . Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τί μου ἤλθε τὴν σιγμὴν ἐκεῖνην . . . Τὸ σκαρλίσι ἦτο δι' ἐμὲ ἀποκάλυψις! . . . Ἐκνυα ἐντὸς τοῦ φρεάτος καί, ἀκόμη φοικιῶ! Εἶδον λευκὸν τι ἀντικείμενον κινούμενον, ἐνόμισα δὲ ὅτι ἦκουσα καὶ στεναγμὸν . . . Μ' ἐκνυένουσε καὶ ὡς τρέλλα! Τί νὰ κάμω! Νὰ φωνάξω!

— Θεέ μου! Θεέ μου! Ἐμυθύριζεν ὁ ταλαίπωρος πατήρ, ἀκούων τὴν φοβερὰν διήγησιν.

— Ἔσπευσα πρὸς τὴν οἰκίαν, ἐξηκολούθησεν ἡ Λουίζα, εἶδον τὴν Κυρίαν κατερχομένην, διότι καὶ ἡ Κυρία εἶχεν ἀρχίσῃ νᾶνησυχῆ . . . Μὲ ἠρώτησεν ἂν εἶδον τὴν Λεοπονίδα . . . Ἐλάτε! Ἐλάτε, Κυρία μου! Τῆ εἶπον, καὶ τὴν ἔσπουσα μὲ δομῆν ἐκ τῆς χειρὸς πρὸς τὸ φρέαρ. Ἐν τῷ τρώμῳ μου οὐδ' ἐσκέφθην νὰ καλέσω καὶ ὑμᾶς, ἄλλως δὲ θὰ ἐχάνατο καὶ πολὺτιμος καιρὸς, ἡ δὲ κόρη, ἐν ἔξῃ ἀκόμῃ, εἶχεν ἀνάγκην ταχίστης συνδρομῆς. Τὸ παιδί μου! Ἡ κόρη μου! Ἐκράζεν ἡ Κυρία. Σιωπή! Θὰ τὴν σώσωμεν! Τῆ εἶπον, χωρὶς νὰ ἠξεύρω καὶ ἐγὼ τί λέγω. Μὴ φωνάζετε! Θάκοῦσιν οἱ γείτονες! Ἐκνυε εἰς τὸ φρέαρ . . . Κλεοπάτρα! παιδί μου! ἐφώνασεν. Ὡ! Μητέρα! Ἠκούσθη ἐκ τοῦ βάνους. Ἐξῆ, ἔξῃ ἀκόμη ἡ λατρευτὴ κόρη! Ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν δύο γυναῖκες; Τότε ἐνεθυμήθην ὑμᾶς. Τρέχουσα, φέρος σὺς καλέσω, συνήνησα τὸν κηπουρὸν, τὸν ὅποιον ὠδήγησα σύνορα πρὸς τὸ φρέαρ. Ἡ Κυρία τῷ εἶπε τὰ συμβαινόντα. Πάσαντα ὁ κηπουρὸς κατήλθεν εἰς τὸ φρέαρ, ἡμεῖς δὲ ἀπ' ἐπάνω ἐβόλυσαμεν τὸ σχοινίον. Μετ' ὀλίγον, κατὰ παραγγελίαν τοῦ κηπουροῦ, ἡ Κυρία καὶ ἐγὼ ἠρχίσασαμεν νᾶνασύρωμεν τὸ σχοινίον, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ Κλεοπάτρα ἐφάνητο εἰς τὸ στόμιον τοῦ φρεάτος, δεμένη ἐκ τῆς ἀσφύδος καὶ ὑποβασταζομένη ὑπὸ τοῦ κηπουροῦ. Δόξα τῷ Θεῷ! Ἡ καλὴ καὶ ἀγαπητὴ κόρη ἐσώθη! Ἀλλ' ἡμεῖς κατετρομάσαμεν!

Ἡ Κυρία τότε ἀπήνησεν ἀπὸ τὸν κηπουρὸν, ἐν ὀνόματι τῆς πολυτετοῦς ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ ὑπερησίας του, νὰ ὀρκισθῆ ὅτι θὰ τηρήσῃ μυστικὸν τὸ γεγονός, ὅπερ ὁ κηπουρὸς ἔπραξε μετὰ προθυμίας.

— Ὡ! παιδί μου, παιδί μου! ὦ κόρη μου! ἀνέκραζεν ὁ Χατζῆ-Πρόδρομος μετὰ τὸ πέρας τῆς δραματικῆς ἀρηγήσεως τῆς Λουίζης, ἢν παρηκολούθει ἀγωνιῶν καὶ περιτρεπόμενος ὑπὸ γνηροῦ ἰδρωτός, ὦ τρελλοκόριτσο! Τί ἐπήγες νὰ κάμης! Τόσον βαθεῖα λοιπὸν εἶναι οἰζωμένο τὸ πάθος σου γι' αὐτὸν τὸν γατρός; . . . Ἄς εἶναι! . . . Εἶπα καὶ ἐλάλησα, ἁμαρτίαν οὐκ ἔχω . . . Σὺ θὰ μετανοήσῃς . . . Ἀφοῦ τὸν θέλεις τόσον, πάρε τον, μὲ γειά σου, μὲ χαρά σου! Σὺ, τί λές, γυναῖκα; . . .

— Τί νὰ σοῦ πῶ κ' ἐγὼ τώρα, δὲν ἠξεύρω . . . Ἄν μ' ἐρωτοῦσες προτιέτρα,

Ίσως δὲν θὰ ἐγίνετο αὐτὸ τὸ κακό, ποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσωμε τὸ μονάκριβό μας τὸ παιδί. Μὰ ὡς εἶναι ὅλα θὰ ξεχασθοῦνε. Μὰς ἐλυπήθηκε ὁ Θεός.

— Ὡ πατέρα μου! Ὡ μητέρα μου, σὺς εὐχαριστῶ! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις.

Ἐὰν δὲν συνεκρατεῖτο ὑπὸ τῶν γονέων της, θάναπλήδα ἐκ τῆς κλίνης. Τόση ἦτο ἡ χαρά της.

— Ἐλα, ἡσούχασε τώρα, τῇ εἶπον ἀμφότεροι.

— Ἐχεις καιρὸν νὰ χαρῆς, προσέθηκε ἡ μήτηρ! Ἐξαπλώσου, ἡσούχασε, κομίζου, ἐξηκολούθησε καλύπτονσα αὐτήν. Δὲν ἐτρόμαξες καὶ οὐ ὀλιγώτερον ἀπὸ ἡμᾶς. Θέλεις νὰ σου στεῖλω κανὲν ζεστόν; Βέβαια θὰ ἐποιύντισες τόσην ὥραν μέσα στὸ νερό. Θέλημα Θεοῦ ἦτο ἀλήθεια πὼς δὲν κατατασκόθηκες!

— Ὡ ναί, ναί! στεῖλέ μου, καλή μου μητέρα, ἓνα τσάι ζεστό, ζεστό.

— Ἀμέσως, παιδί μου, εἶπεν ἡ μήτηρ.

Καὶ ἐξηλθε παρακολουθουμένη ὑπὸ τοῦ συζύγου της, ψιθυρίζοντας μεταξὺ τῶν ὀδόντων καὶ κινουῦντος τὴν κεφαλήν.

— Ἀ! καλή μου Λουίζα! Χρυσὴ μου διδασκάλισσα! ἀνεφώνησεν ἡ Κλεοπάτρα, ἀναπηδῶσα ἐκ τῆς κλίνης καὶ ἐναγκαλιζομένη αὐτήν. Εἰς σὲ χρεωστῶ αὐτήν τὴν εὐτυχίαν, καὶ ὄχι μόνον τὴν εὐτυχίαν, ἀλλὰ καὶ αὐτήν τὴν σωτηρίαν τῆς τιμῆς ἐμοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας μου. Πὼς θάμείρω τὴν τόσην εὐεργεσίαν σου! Ἀχ! Πόσον θὰ χαρῆ καὶ ὁ καϊμένος μου ὁ Στέφανος, πόσον θὰ χαρῆ!

— Τὰ εἶδες, Κλεοπάτρα μου; Δέν σου τᾶλεγα ἐγώ! Ὁ γέρος ἐπὶ τέλους ἐκάμφθη, ἀλλὰ μὲ πόσα βάσανα! Ἄς εἶναι ὅμως, κατὰ τὰ καταφέραμε. Ὅλα εἶναι καλά, ὅταν τελειοῦν καλά, λέγει καὶ ἡ παροιμία. Μὰ τώρα, ἐδῶ ποῦ τὰ λέμε, εἶχα ἓνα φόβον, ἓνα φόβον μήπως τὴν πάθωμεν. Ἔως ὅτου τὸ πρῶτὸ διέλιθωμεν τὸν κῆπον καὶ φθάσωμεν εἰς τὸ πηγάδι πρῶτον, καὶ ἔως ὅτου νὰ σε καταιβῶσω εἰς αὐτὸ δεῦτερον, ἓνας Θεὸς τὸ ἤξεύρει τί ἐπέφερε. Ἀλλὰ καὶ οὐ κατὰ τὰ καταφέρες μ' αὐτὰ τὰ γκαρτσουνίσματα. Ἐπειτα ἐφοβοῦμην μήπως ὁ πατέρας ἀνακαλύψῃ τὴν κατεργαρία. Εὐτυχῶς ὅμως ποῦ ἡ τυφλὴ ἀγάπη καὶ στοργὴ του πρὸς ἐσέ, ὡς καὶ ὁ τρόμος, δὲν τὸν ἀφήκαν νὰ σκεφθῇ ἀπαθείτερον. Τέλος πάντων ἡ κομψοτάτη ἐπαίχθη λαμπρά, καὶ οὐ ἦσο ἡ ἔξοχος ἡρωὺς της. Ἀλλὰ πέσε γρήγορα, ἔρχονται . . . προσέθηκεν, ἐνῶ συγχρόνως εἰσήρχετο ἡ μήτηρ τῆς νεάνιδος, κομίζουσα τὸ τέιον, ὅπου ἡ κόρη ἔλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐποκρονομένη ὅτι μετὰ δυσκολίας ἀνεκάθητο ἐν τῇ κλίνῃ της.

Τὸ εὐχάριστον γεγονός, τῆς ἀδείας καὶ συνανέσεως τοῦ πατρὸς, ἀνηγγέλθη παραχοῆμα εἰς τὸν Στέφανον ὑπὸ τῆς διδασκαλίσσης, ἀνεὺ ὅμως τῶν ἄλλων λεπτομερειῶν.

Μετὰ τινα χρόνον ἐτελοῦντο οἱ γάμοι τοῦ Στεφάνου Παφούτη μετὰ τῆς Κλεοπάτρας Χατζῆ-Προδρομίου ἐν Σταυροδρομίῳ καὶ ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ αὐτοῦ οἴκῳ μεθ' ὅλης τῆς πολυτελείας. Ὁ πατήρ, καίπερ ἐνδομύχως δυσχεραίνων, ἐνόμισεν ὅτι ἡ ἀξιοπρέπεια αὐτοῦ ἀπῆτει, ἵνα οἱ γάμοι τῆς μοιρογενοῦς αὐτοῦ θυγατρὸς ἀφήσωσιν ἐποχὴν καὶ λόγῳ τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς γλιθῆς αὐτῶν καὶ λόγῳ τῆς πληθῆος καὶ τοῦ ἐκλεκτοῦ τῶν κεκλημένων.

Τὴν ἐπιούσαν ὅμως, κατελθὼν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐκάλεσε τὸν ἔμπιστον αὐτοῦ γραμματέα καὶ συμπολίτην, καὶ Τουρκιστί, διότι ἡ γλῶσσα αὐτῇ τῷ ἦτο μᾶλλον οἰκεία, εἶπεν εἰς αὐτόν:

— Νικολάκη, εἰς αὐτὸν τὸν . . . καὶ ἐξεσφενδόνισεν ἕβρον Τουρκικὴν, μὴ δυναμένην νὰ ἀναγραφῆ, νὰ δίδῃς κατὰ μῆτρα λίρας ἑκατὸν πενήντα δι' ἕξοδά του καὶ νὰ παραγγείλῃς νὰ τεθῇ εἰς τὴν διάθεσίν του τὸ νέον λαγδὸ μὲ τὸν Μαρκοβούτιον ἀμαξηλάτην.

IB'

Οὕτω ὁ Στέφανος Παφούτης ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του, πλὴν οὐχὶ καθ' ὀλοκλή-
 ρίαν. Ἐγένετο κύριος τῆς Κλεοπάτρας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοῦ ἀναλόγου τῆς περιοσίας
 τοῦ Χατζῆ-Προδρομοῦ. Ἐν ἡ καταστάσει εὐρίσκοντο τὰ κατὰ τὴν κόρην αὐτοῦ,
 βεβαίως ἠδύνατο νὰ διατυπώσῃ ἀπαιτήσεις, ζητῶν ἐκ τῶν προτέρων μεγάλην καὶ ἀνά-
 λογον προίκα, ἀλλ' ἐν τῇ τελευταίᾳ κρίσει στιγμῇ, φοβηθεὶς μὴ διακινδυνεύσῃ τὸ
 πᾶν, ἀπέφυγε νὰ πράξῃ τοῦτο, διότι διὰ τοιούτων ἀπαιτήσεων θὰ καταδείκνυνεν ὅτι
 ἡ πρὸς τὴν κόρην ἀγάπη του ἦτο ψευδής καὶ ἀπατηλή, ἀπεσκοπεῖ δὲ μόνον εἰς τὴν
 κατοχὴν τοῦ χορηματός. Ἡσθάνθη πρὸς τούτοις ἐν ἑαυτῷ καὶ ἀόριστόν τι καὶ οἰονεὶ
 ἀπομμεμακρομένον αἰσθημα ἀνδρικῆς ὑπερηφανείας καὶ ἀξιοπρεπειας.

Ἄλλως τε δέ, τί εἶχε νὰ διακινδυνεύσῃ; Μὴ ἡ κόρη δὲν ἦτο μονογενής; Μὴ ὅλα
 τὰ πλούτη τοῦ Χατζῆ-Προδρομοῦ, γέροντος ἤδη, δὲν θὰ περιόρχοντο μετὰ τὸν θάνα-
 τὸν του εἰς αὐτήν; Ἄλλως θὰ εἶχον τὰ πράγματα, εἰς τὸ γάμος ἐγένετο δι' ἀπαγωγῆς
 τῆς κόρης, ὡς εἶχε μελετηθῆ ἐν ἀρχῇ, καὶ ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ πατρὸς, ὅτε ἐν τῇ
 ὀργῇ αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ τὴν ἀποκηρύξῃ. Ἦδη ὁμως, τοῦ γάμου τελεσθέντος τῇ συνα-
 νέσει αὐτοῦ, καίτοι οὐχὶ τῇ τελείᾳ αὐτοῦ ἐγκρίσει, πᾶς τοιοῦτος κίνδυνος εἶχεν ἐκλείψῃ.
 Πλὴν δὲ τούτου πολλὰ ἐβάσιζεν εἰς τὴν εὐφροσύνην καὶ ἐπιτηδεϊότητα αὐτοῦ, ἡλπίζε δὲ
 νὰ κατακτήσῃ τὸν γέροντα κολακείων καὶ περιποιούμενος αὐτόν, ἱκανοποιῶν δὲ πᾶσαν
 ἀδυναμίαν αὐτοῦ.

Ἐπελείπετο ἡ δυσκολία τῆς ἐξοφλήσεως τοῦ χορηματίου τῆς Γαλλίδος παιδα-
 γωγοῦ, ἣτις ἀπήτει σοβαρὸν ὅπωςδήποτε ποσόν, καταβλητέον διὰ μῶς, ἀλλὰ καὶ τὴν
 δυσκολίαν ταύτην ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ὑπερεπήδα, εἴτε δανειζόμενος παρὰ φίλου, εἴτε
 καὶ ζητῶν αὐτὸ βραδέτερον παρὰ τοῦ πενθεροῦ ἐπὶ οἰαδήποτε εὐλόγῳ προφάσει.

Ἡ Κλεοπάτρα ἔλαμπεν ἐξ εὐχαιοσύνης, καὶ διότι ὑπανδρεύθη τὸν Στέφανόν
 της, ἱκανοποιηθεῖσας οὕτω τῆς θερμῆς ἐπιθυμίας της, ἀλλὰ πρὸ πάντων διότι εἶχε
 σωθῆ ἐκ τοῦ αἰσχύου καὶ τῆς περιφρονησεως τῆς κοινωσίας.

Ἐπεδεικνύετο ἐν ταῖς αἰθούσαις κομῆν καὶ φιλάρεσκος, σιγνῶτα ἀλλάσσουσα
 ἐσθῆτας πολυτελεῖς, σελαγίζουσα ἐκ τῶν βαρυντικῶν καὶ σπανίων κοσμημάτων της.
 Ἄλλὰ

IG'

Ἄλλὰ δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος καὶ ἡ τέως γοητεία ἤρξατο βαθμηδὸν ἐκλεί-
 πουσα. Πᾶν ὅτι ἐν τῷ Στεφάνῳ ἐθεωροεῖτο προηγουμένως ὡς προτήρημα, ὁμημέραι
 ἠλατιοῦτο καὶ ἐξηφανίζετο, μάλιστα ἐλατιώματά τινα αὐτοῦ περὶ τοὺς τρόπους καὶ
 ἀδεξιώτητες κατὰ τὴν συμπεριφορὰν — διότι ὁμολογουμένως ὑπὸ τὸν ἱσπότην τῶν
 αἰθουσῶν διεφάνετο ἐνίοτε ὁ ἄξιστος ἄνομιλότης — ἅτινα προηγουμένως τὸ πάθος,
 ἡ ἀπληστία καὶ ὁ ἄσβεστος ἕμερος τῆς ἱκανοποιήσεως αὐτοῦ δὲν ἐπέτρεπον εἰς τὴν
 Κλεοπάτραν νὰ διᾶδῃ, ἤδη οὐ μόνον τὰ διέκρινεν, ἀλλὰ καὶ τῇ ἐφάνετο μεγαλείτερα
 καὶ σοβαρότερα ἄφ' ὅσον πρῶτον ἦσαν! Ἐφάνετο καθαρῶς ὅτι ἐν τῇ συνῆθῳ δὲν
 ἐπῆρχε πλέον ὁ πρῶτον ἔρωσ τῆς ἐρωμένης πρὸς τὸν ἐραστήν.

Ἄλλ' ἀόρα γὰρ ἦτο ἔρωσ ὅτι προηγουμένως ἠσθάνετο ἡ Κλεοπάτρα πρὸς τὸν
 Στέφανον, ἡ ἀπλῶς αἰσθημα μεθ' ὁμοῦς ὁδηγῶν πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν αἰσθήσεων ἢ
 καὶ πείσμα ὑποθαλαπόμενον καὶ γιγαντούμενον ἐκ τῶν σταντιομένων προσκομιμάτων
 πρὸς ἱκανοποίησιν αὐτῶν; Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, τοιαῦται μεταστάσεις τῆς ἀνθρωπίνης —

δὲν λέγω γυναικείας — καρδίας δὲν εἶναι τι ἀσύνηθες. Ἴσως θὰ ἐξηγοῦντο δυσκόλως, πλὴν ἀλλ' ὅμως εἶναι ἀληθέσταται.

Ἐργώρισα νέον παραφρονούντα ἐξ ἔρωτος πρὸς νεάνιδα, ἣν περιεῖπεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ. Μετ' αὐτῆς, ἀπελθούσης, ἀντήλλασεν ἐπὶ μῆρας ἐπιστολάς, πλήρεις ἔρωτος, στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως. Μὴ δυνάμενος γὰρ ὑπομέμνη τὸν ἀπ' αὐτῆς χωρισμόν, ἔσπευσε πρὸς συνάντησίν της, μεταβὰς εἰς τὴν πόλιν τῆς διαμονῆς αὐτῆς. Τὴν ἰδίαν τῆς ἀφίξεώς του ἐσπέσων, οὐδόλως ἀναλογιζόμενος τὸ ἀπροεπὲς τῆς πράξεως, ἔδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν της ὑπὸ εὐλογοφανῆ ἰνα πρόσφασιν. Τὴν εἶδε, τῇ ὠμίλησεν. Αὐτὸ ἦτο. Ἄνευ λόγου, ἄνευ ἀφορμῆς ἠσθάνθη ὡς καπνὸν διαλυόμενον τὴν τέως ἀγάπην καὶ στοργὴν. Τὴν ἐπιούσαν, λίαν πρωῖ, εἰσήρχετο εἰς τὸν προῶτον ἀναχωροῦντα ἐκ τῆς πόλεως σιδηροδρομικὸν σιμόν, ὡς γὰρ μὴ εἶχε συμβῆ τίποτε. Ἐξηγήσατε ὅπως θέλετε τὸ γεγονός. Ὁ φίλος μου, διηγούμενος αὐτό, ἐξεκαρδίζετο ἀπὸ τοῦς γέλωτας.

Ἡ γνησιότης αὐτῆ καὶ ἡ ἀδιαφορία πρὸς τὸν Στέφανον ἠῤῥησεν ἔτι μᾶλλον μετὰ τὸν τοκετὸν τῆς Κλεοπάτρας, ἐπελθόντα, διὰ τὸν κόσμον, τὸν ἔβδομον ἀπὸ τοῦ γάμου μῆνα.

Ὁ Στέφανος παρετήρησε τὴν μεταβολὴν, ἀλλ' οὐδὲν εἶπεν, ἐλπίζων ὅτι ἡ τσιωπὴ συμπεριφορὰ τῆς Κλεοπάτρας δὲν ἦτο ἐντελής ἀδιαφορία, ἀλλὰ παροδική τις φιλαρέσκεια καὶ ἀκκιμὸς ἢ νεανικὴ ἰδιοτροπία. Ἐντιμος κατὰ βάθος τὸν χαρακτῆρα, ἠσθάνετο, ἂν οὐχὶ ἔρωτα, κυριολεκτικῶς πρὸς τὴν γυναῖκα, ἣν ἀπέκτησε μᾶλλον μὲ τὸν σκοπὸν τοῦ πλουτισμοῦ, ἀλλὰ τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμὸν πρὸς τὴν σῆζυγον καὶ τὰ ἐκ τοῦ γάμου ἀποτόξοντα καθήκοντα.

Περιεποιεῖτο μετὰ θέουσης καὶ στοργῆς τὴν γυναῖκά του, προέβλεπε πᾶσαν αὐτῆς ἐπιθυμίαν καὶ ἔσπευδεν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῆς. Πλὴν τοῦτο, ἀντὶ γὰρ κολακείῃ καὶ ἰκανοποιῆ αὐτὴν, τὸνναντίον τὴν παρώρριζεν. Ἦθελε διαμαρτυρίας, παράπονα, ἴσως καὶ δάκρυα γὰρ ἴδη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ σῆζυγον της.

Ἡ Κλεοπάτρα ἐφαίνετο πανταχοῦ μετὰ τοῦ Στεφάνου, σὺννοσα τὰ προσχήματα, ἀλλ' ἐν τῷ οἴκῳ κατ' οὐδὲν μετεβάλλετο. Ὅς ἐκ περισσοῦ εἰς τὰς μέχοι τοῦδε ἰδιοτροπίας αὐτῆς εἶχε προστεθῆ καὶ ἄλλη! Ἐπεδίδετο μετὰ μανίας εἰς τὰς ἐφ' ἡμίξεως ἐκδρομάς, διαρκούσας ὥρας ὀλοκλήρους, μὴν μετὰ τοῦ Μανροβοντίου ἀμαξηλάτου. Ὁ Στέφανος ἀπηύθυνεν αὐτῇ ἐπὶ τούτῳ παρατηρήσεις, ἀλλ' αὐτὴ ἤρχισε διαμαρτυρομένη καὶ κωμωγᾶσσοσα ὅτι καὶ αὐτὴν τὴν μικρὰν της εὐχαρίστησον θέλει γὰρ τὴν στερόση.

Ὁ Στέφανος, τοῦτο ἀκούσας, δὲν ἠδυνήθη γὰρ κρατηθῆ πλέον. Ἡ ἀπὸ πολλῶν ἐν τὸς αὐτοῦ ἐγκληματομένη θλίψις ἐξετόξρη.

— Τί λόγια εἶναι αὐτά, Κλεοπάτρα! ἀνέκραξε. Αὐὰ γὰρ λέγεις ὅτι καὶ αὐτὴν τὴν μικρὰν σου εὐχαρίστησον σὲ στεροῦ, σημαίνει ὅτι καὶ ἄλλας σὲ ἐστέρησα. Τί εἶν' αὐτά, παρακαλῶ;

— Μ' ἐστέρησες, γαῖ! μ' ἐστέρησες! ἀνεβόησεν ἡ Κλεοπάτρα. Καὶ ἀπὸ τί δὲν μ' ἐστέρησες; Αὐτὰ ἐπεσόμενα ἀπὸ σέ; Τέτοιαι εἶσθε σεις οἱ ἄνδρες!

— Ἐλα σὰ σὴγκρατὰ σου, γυναῖκα μου! μὲ σιγχοσεῖς, ἀλλὰ δὲν ἠξέριστι τί λέγεις.

— Δὲν ἠξέρω τί λέγεις; Τί μ' ἐστέρησες; Κάμεις τὸν μισοκακόμοισο. Τί μ' ἐστέρησες, λέγει! Ποῦ εἶναι ἡ πρῶτη σου ἀγάπη; Ποῦ εἶναι ὁ ἔρωτος σου; Ὅλα ἐκεῖνα ἐγίνοντο διὰ γὰρ μὲ βάλεις σὸ γέμει ἢ μᾶλλον διὰ γὰρ βάλεις σὸ γέμει τὴν περιουσίαν τοῦ Χατζῆ-Προδρόμου! Ἀφοῦ τὰ ζητάεισες, ἀφοῦ τὸ ἐπέτηχες, ἀπ' ἐδὼ πᾶν' κ' οἱ ἄλλοι. Τώρα τί ἀνάγκην ἔχεις;

— Κλεοπάτρα! Κλεοπάτρα μου! .

— Βέβαια μὲ τὸν παρᾶ μου ἤρχισες νὰ κνηγῆς ἄλλες γυναῖκες!... Ἐμένα δὲν γυρίζεις πλέον νὰ με ἰδῆς.

— Κλεοπάτρα! Δὲν φοβεῖσαι τὸν Θεόν! Ἐγὼ δὲν σε ἀγαπῶ! Ἐγὼ κνηγῶ ἄλλες γυναῖκες! ἀνέκραζεν ὁ ταλαίπωρος Στέφανος μὲ δονουμένην ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ ἐν μέρει τῆς ὀργῆς φωνὴν ἐπὶ τῇ φοβερᾷ ἀδικίᾳ, ἣν τῷ προσῆπτεν ἡ ἔξαλλος γυνή.

Ὅσον τὸ πρῶτον μέρος τῆς κατηγορίας συνέβαινε νὰ ἦναι ἀληθές, τόσον τὸ δευτερον ἦτο σκλήρῳν καὶ ἄδικον. Ὁ Στέφανος ἐπεδίωξε νὰ πλουτήσῃ εὐχερῶς, νημφενόμενος πολυφρονον γυναῖκα, ἀλλ' οὐδαμῶς μετὰ τὸν γάμον εἶχε σκεφθῆ νὰ ἐπιδιώξῃ παρανόμους ἔρωτας. Τοῦναντίον ἤρξατο μετ' αὐτὸν αἰσθανόμενος ἀληθῆ συμπάθειαν καὶ εὐλικρινῆ ἀγάπην πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ.

Ἡ Κλεοπάτρα, ἄπαξ ἀρχίσασα, δὲν ἐνόει νὰ τελειώσῃ.

— Μὲ ὅσα καὶ ἂν μου λέγῃς, ὅσον καὶ ἂν διαμαρτύρομαι, ἐγὼ δὲν σε πιστεύω. Εἶσαι ψεύστης, εἶσαι ἀπατεών! Δὲν σε βλέπω, νομίζεις, δὲν σε ἐνοῶ . . . εἶσαι γυναῖκας πρώτης τάξεως, καὶ μὲ τὸν παρᾶ μου, μὲ τὸν παρᾶ τοῦ ἀτυχοῦς πατρός μου κάμνεις τὰ κέρια σου! Ὁ καῦμένος ὁ πατέρας μου! καλὰ μοῦ τῶλεγεν ὅτι θὰ μετανοήσω. Αὐτὸ τὸ γιαιτρονδάκι, τὸ χωρὶς πελατεῖαν θὰ πάρῃς; μοῦ ἔλεγεν. Πόσον εἶχε δίκαιον! Καλὰ τὰ τραβᾶ τὸ ξηροκέφαλό μου, νά! ἀνέκραξε καὶ ἔπληξε τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν δύο χειρῶν.

Ὁ Στέφανος, ἄλλως ἱατρὸς ὢν, ἐνόησεν ὅτι λογικῆ δὲν ἐχόρει πλέον μὲ τὴν σύζυγόν του, ἐν τοιαύτῃ καταστάσει διατελοῦσαν.

— Καλὰ, καλὰ, Κλεοπάτρα μου, εἶπεν, ἔχεις δίκαιον, ἔχεις δίκαιον.

— Εἶδες! εἶδες! ἐξηκολούθησεν αὐτῇ. Τὸ ὁμολογεῖ ὁ ἄθλιος, τὸ ὁμολογεῖ ὅτι δὲν με ἀγαπᾷ καὶ ὅτι κάμνει ἔρωτας μὲ ἄλλας γυναῖκας! ὦ! τὸν ἄθλιον! ὦ! τὸν ἀναιδῆ! Ἔτσι εἶσθε σεῖς οἱ ἄνδρες, ὅλοι σας τέτοιοι εἶσθε! Ἄχ! ἡ καῦμένη ἡ ὠραιότης μου! Ἄχ! τὰ καῦμένα μου τὰ νεῖατα! εἰποῦσα, ἐξῆλθε, σύρουσα μετὰ πατάγον ὀπισθὲν τῆς τῆν θύραν.

Ὁ ταλαίπωρος ἱατρὸς ἔμεινεν ἐνεὸς καὶ μετ' οἴκτου κινῶν τὴν κεφαλὴν.

Ἄρά γε ᾤκτειρον ἑαυτὸν ἢ τὴν γυναῖκά του;

ΙΔ'

Ἡ ἀνωτέρω σκηνὴ δὲν ἦτο οὔτε ἡ πρώτη οὔτε ἡ τελευταία. Ἐπιανελαμβάνετο σγηνότατα, ὥστε ὁ βίος τοῦ Παφούτη εἶχε κατατήσῃ ἀληθῆς μαρτύριον. Ἐπέπρωτο νὰ γνωρίσῃ ἐκ πείρας ὅτι μόνον τὸ χοῦμα δὲν ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν.

Ἡ Κλεοπάτρα ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν νηχοτόματα καὶ ὁσνεὶ δνοηροστημένη, καίτοι αὐτὸς, βλέπων ὅτι οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι, τὴν περιποιεῖτο, προσπαθῶν νὰ προλαμβάνῃ πᾶσαν αὐτῆς ἐπιθυμίαν. Ἡ μόνη τῆς εὐχαρίστησις ἦτο νὰ ἐξέροχεται ἐφ' ἀμύξης εἰς μακροὺς περιπάτους, καθ' οὓς διενθνομένη εἰς Σισίλῃ, ἐξήροχτο ἐκτὸς τῆς πόλεως, διατάσσουσα τὸν Μαροβοῦτινον ἀμαξηλάτην νὰ διώκῃ τοὺς θυμιοεῖδεις ἵππους τῆς ἀμάξης ταξέως. Ἐν τούτῳ εἴροσκον ἡδονήν, καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔκραζε πρὸς αὐτὸν «Ἐγγε, Νικόλα, εἶγε! ἔτσι, νά, ἔτσι!» Ἐμπρός!»

Ὅταν δὲ ἡ ὁδὸς ἦτο ἔρημος, ἠγείρετο, καὶ ὀρθία ἀπέτεινεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην τὰς ἀνωτέρω ἐπιφωνήσεις. Εἶτα, καθημένη, ἐπανεπέανε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ ὠραίου, καίπερ βαναΐσου πως, σώματος τοῦ ἀμαξηλάτου.

Πρωϊαν τινά, παρὰ τὸ σὴνθηδες, ἡ Κλεοπάτρα ἠγέρθη ἐντελῶς ἀλλοῖα. Ἀπύ-
θινε πρὸς τὸν Στέφανον τὰς τρυφερωτέρας τῶν ἐκφράσεων, τὸν ἐθώπευε, τὸν περιε-
πίσσετο.

Ὁ ταλαίπωρος σύζυγος διετέλει ἔκκληκτος· ἠπόρει πῶς γὰ προσερχθῆ ἰσχύει
αὐτήν, πῶς νὰ τῇ ἀπευθῆν τὸν λόγον, διότι ἐφοβεῖτο μὴ φράσις τις αὐτοῦ, παρε-
ξηγουμένη, προκαλέσῃ τὴν δυσαρέσκεια αὐτῆς καὶ ἐπομένως τινὰ ἐκ τῶν συνήθων
σκηνῶν. Πλὴν φαίνεται ὅτι ἡ Κλεοπάτρα τὴν ἡμέραν ἐκείνην οὐδαμῶς ἐσοκόπει νὰ
δυσαρεστηθῇ.

Ἦτο ὅλη ἡδύτης καὶ περιποίησης.

Ὁ Στέφανος διετέλει κατενθουσιασμένος. Ἀφοῦ τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὴν ἠσπάσθη
ἐπαυελιμημένως, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου περιχαρῆς καὶ ἀπῆλθε διὰ τὰ ἐκτελέσῃ τὰς
πρωϊνὰς αὐτοῦ ἐπισκέψεις εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. Ἡ Κλεοπάτρα οὐκ ἠδούλευσε αὐτὸν μέχρι
τῆς κλίμακος, μετὰ δὲ τὴν ἐξόδον αὐτοῦ ἐκ τῆς αὐλείου θύρας, ἔστη ἐπὶ τινὰ
στιγμὰς ἀκίνητος. Ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς ἐξεδηλώθη σπασμοδικὴ τις κίνησις,
οἰνοὶ μορφασμὸς, ὅστις θὰ εἶχεν ἀνάγκην Πυθίας πρὸς ἐξήγησιν.

Ἦτο ἄρα γε στοργὴ ἣτι εἶχε ζωγραφηθῆ ἐπὶ τῆς σιβυλλείας αὐτῆς μορφῆς ἢ
οἰκτος καὶ περιφρόνησις; . . .

Ὁ Στέφανος, περατώσας τὰς ἐπισκέψεις του, ἀντί, ὡς συνείδησε, νὰ κατέλθῃ
εἰς Γαλατᾶν, ἐσκέφθη νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπως προτείνῃ εἰς τὴν Κλεοπά-
τραν νὰ κάμωσιν ἓνα προμεσημβρινὸν περίπατον ἐφ' ἁμάξης, ἐπωφελοῦμενοι τοῦ
ῥοαίου ἑαρινοῦ καιροῦ καὶ τῆς βαλοσαμῶδου ἀνοίξεως.

Μετὰ τὰς πρωϊνὰς πρὸς αὐτὸν τρυφερότητας τῆς Κλεοπάτρας ἦτο βέβαιος ὅτι
αὕτη δὲν θὰ ἀπέρριπτε τὴν πρότασίν του.

Ἐπὶ τῆς ιδέας αὐτῆς βαναυχίζομενος, ἐπανήρχετο σπεύδων εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἀνα-
σχηματίζων γοητευτικὰς εἰκόνας οὐζυγικῆς εὐδαιμονίας, ἃς ἐφανατάζετο ἐπαυρομένης.
Ἐν τοιαύτῃ πνευματικῇ καταστάσει διατελῶν εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ διηυδῆθη
πρὸς τὴν καθημερινὴν αἴθουσαν, ἔνθα εἶχε μόνην τὴν θαλαμηπόλον.

— Ποῦ εἶναι ἡ Κροία; ἠρώτησεν.

— Δὲν ἠξεύρω, ἀπήρτησεν ἡ θαλαμηπόλος. Πρὸ ὀλίγου ἦτο ἐδῶ. Δὲν πιστεύω
νὰ ἐξῆλθεν εἰς περίπατον, διότι δὲν τὴν εἶδον νὰ ἐνδύθῃ, ἀλλὰ τὰ ἐνδύματά της ἦσαν
ἔτοιμα.

— Τότε λοιπὸν ποῦ νὰ ἦναι; ἠρώτησεν ἐκ νέου ὁ Στέφανος.

— Ἴσως νὰ ἐπῆγε νὰ διατάξῃ τὸν Νικόλαν νὰ εἰσιμασῇ τὴν ἅμαξαν.

— Πῶς; μόνη; ὑπέλαβεν ἔκκληκτος ὁ σύζυγος. Δὲν ἔχομεν ὑπηρετάς καὶ ὑπηρε-
τοῖας, διὰ νὰ δώσῃ μὲ αὐτοὺς
τὰς διαταγὰς της;

— Ναί· ἀλλ' ἠξεύρετε, ἡ
Κροία ἔχει μεγάλην ἀδυναμίαν
εἰς τὰ ἄλογα, καὶ ἐνίοτε κα-
ταβαίνει μόνη εἰς τὸν σταῦλον,
τὰ χεῖράς της, τὰ δίδει ζάχαρον...

— Ἐγνοῶ, ἐγνοῶ, εἶπεν ὁ
Στέφανος. Πηγαίνω νὰ ἴδω
μόνος μου.

Καὶ ὁ Στέφανος, κατελθὼν

ἐν σπουδῇ τὴν κλίμακα, διηυθύνθη εἰς τὸν σταῦλον, κείμενον εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς οἰκίας, ἐν εὐθείᾳ αὐτῇ. Ἐσκέπτετο τὴν ἐκκληξιν τῆς Κλεοπάτρας, ἣν θὰ συνελάμβανεν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐντὸς τοῦ σταύλου θωπεύουσαν καὶ περιποιουμένην τοὺς ἵππους.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸν σταῦλον, ἀλλ' οἱ ἵπποι ἦσαν μόνοι, ὑπνοῦντες τὰς κεφαλὰς, ὄρθουντες τὰ ὄτια καὶ χορμετίζοντες ἐπὶ τῇ προσεγγίσει του.

Ἐξῆλθε, σκοποῶν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ὅτ' ἐσκέφθη νὰ καλέσῃ τὸν ἄμαξηλάτην, διὰ νὰ τῷ παραγγείλῃ νὰ ζεύξῃ τοὺς ἵππους, ὅπως ἐξέλθῃ μετὰ τῆς Κλεοπάτρας εἰς περίπατον.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον διηυθύνθη εἰς τὸ ἰδιαιτερον αὐτοῦ δωμάτιον. Ἔστρεψε τὴν σφαιρῶν τῆς θύρας καὶ ὤθησεν αὐτήν, ἀλλὰ δὲν ἤνοιξε ἀμέσως ὡθῆσεν ἐκ δευτέρου ἰσχυρότερον, καὶ τὸ σίδηρον, ἐν ᾧ εἰσέρχεται ἡ γλῶσσα τοῦ κλείθρου, χαλαρωθὲν ἐκ τῆς σκωρίας, ἐξετινάχθη, καὶ ἡ θύρα ἤνοιξεν.

Ὁ Στέφανος Παφούτης ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος, μόλις κατορθώσας νὰρθώσῃ ἐν αὐτῷ φρικαλέον. Ἔστη ὡς ἀναποφάσιτος ἐπὶ δευτερόλεπτον εἶτα ἔκαμεν ἐν κίνημα ὀρμητικὸν πρὸς τὰ ἔμπρός, ὑψώνων τὰς πυχμὰς καὶ μὲ πρόσωπον ἠγριωμένον, ἀλλ' ἔστη καὶ πάλιν. Πάραυτα δέ, ὡς διωκόμενος, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἔκλεισεν ὀρμητικῶς τὴν θύραν καὶ ἐτορᾶπη δρομαίως πρὸς τὴν οἰκίαν ἐν ἀγρίᾳ ὄρει καὶ μὲ ὠρθημένας τὰς τρίχας!

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἰδιαιτερον αὐτοῦ δωμάτιον καὶ κατέπεσεν ὡς σωρὸς εἰς τὴν παρὰ τὸ γραφεῖόν του ἔδραν. Ἐστηρίχθη τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν δύο αὐτοῦ χειρῶν καὶ ὀλοληγμὸς, ὀλίγον ἀπέχων τοῦ βουχηθμοῦ, ἐξῆλθε τοῦ στήθους του. Εἶτα ἠκούσθησαν λυγμοὶ συγκλονοῦντες ὀλόκληρον τὸ σῶμά του.

— ὦ! ἀτιμία! ἀτιμία! ἐψέλλιξε κλαίων.

Ταῦτα πάντα ἐγένοντο εἰς βραχύτερον διάστημα ἢ ὅσον ἐχρηάσθημεν διὰ τὴν ἀφήγησιν αὐτῶν.

Μετέπειτα ἀποτόμως, βιαίως, ἔσχε τὸ σιγῆριον τοῦ γραφείου του, καὶ σχεδὸν ταυτοχρόνως ἠκούσθη κρότος πιστολίου.

Ὁ Στέφανος Παφούτης ἠσθάνθη ἐν ἑαυτῷ ἐξεγειρομένην ὅλην τὴν ὁμομιωτικὴν ὑπερηφάνειαν καὶ ἀξιοπρέπειαν, τὴν ὑψίστην ἰδέαν τῆς τιμῆς τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας, ἐν ἣ ἠδύξθη καὶ ἀνετορᾶθη, καὶ ἐνόμισε καθῆκόν του πλέον νὰ τιμωρῆσῃ ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ παραπτώματι, ὅπερ διέπραξε, νυμφευθεὶς ὡς ἐνυμφεύθη.

Ἄμα τῷ κρότῳ τοῦ πιστολίου, ἔσπευσαν πρῶτοι οἱ πλησιέστεροι θεράποντες, εὐρόντες τὸν Κρίσιον αὐτῶν ζῶντα ἔτι καὶ ἀναπνεύοντα.

Μετ' ὀλίγον εἰσέδραμε λυκόμομος καὶ ὀλολύζονσα ἡ Κλεοπάτρα.

— Στέφανέ μου! τί εἶναι αὐτὸ ποῦ ἔκαμες, Στέφανέ μου! ἀνέκραξεν ὀδυρομένη. Δέν μ' ἐλυπήθηκες; . . . ποῦ με ἀφίνεις . . . ποῦ ἀφίνεις τὸ παιδί μας . . . δέν μας ἐσυλλογίσθηκες! . . .

Καὶ ὤρμησε πρὸς τὸν Στέφανον, ὅστις μόλις ἀνέπνεεν ἔτι.

Ἐν τούτοις ἔσχεν ἀρκετὴν δύναμιν νὰ κινήσῃ τὴν χεῖρα πρὸς ἀπόθησιν τῆς συζύγου του, ἐνῶ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ διεγράφετο ὅλη ἡ ἀποτροπῆ, ἣν πρὸς αὐτὴν ἠσθάνετο:

Εἶτα, ἀνεγερθεὶς καὶ τανυσθεὶς, ἐκνύσθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, νεκρός.

(Παρέβριξα)

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

